

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДІ
У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ**

**Тези доповідей
державної студентської науково-практичної конференції**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ**

15 березня 2017 року

Біла Церква
2017

Затверджено
вченою радою університету

Редакційна колегія:

- Даниленко А.С.**, д-р екон. наук, академік НААН, ректор,
голова оргкомітету;
- Сахнюк В.В.**, д-р вет. наук, проректор з наукової та інноваційної
діяльності, заступник голови оргкомітету;
- Новак В.П.**, д-р біол. наук, перший проректор, проректор
з навчально-методичної та виховної роботи;
- Паска І.М.**, д-р екон. наук, проректор з освітньої, виховної
та міжнародної діяльності;
- Хахула Л.П.**, канд. пед. наук, начальник відділу навчально-
методичної та виховної роботи;
- Борщовецька В.Д.**, канд. пед. наук, декан факультету права
та лінгвістики;
- Царенко Т.М.**, канд. вет. наук, начальник відділу науково-
дослідної та інноваційної діяльності;
- Олешко О.Г.**, канд. с.-г. наук, голова НТТМ університету;
- Мельник О.Г.**, канд. юрид. наук, координатор НТТМ факультету;
- Сокольська М.О.**, зав. редакційно-видавничого відділу,
відповідальний секретар.

Наукові пошуки молоді у третьому тисячолітті: тези доповідей державної студентської науково-практичної конференції «Актуальні проблеми законодавства України», 15 березня 2017 року. – Біла Церква, 2017. – 39 с.

У збірнику висвітлені дослідження студентів з актуальних проблем законодавства України.

УДК 631.147(477):34-029

БАРБАРУК О.В., магістрант

Науковий керівник – **КОРОЛЬОВА В.В.**, канд. юрид. наук
Університет економіки та права “КРОК”
barbbp1@gmail.com

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ОРГАНІЧНОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

Потенціал України як аграрної держави, навіть за умов існуючих економічних, політичних та інших кризових явищ, створює хороші передумови для розвитку сільськогосподарського виробництва взагалі та органічного зокрема, як одного з найперспективніших напрямків підприємницької діяльності. Зусилля господарств, що починають, чи вже займаються органічним виробництвом зосереджені в першу чергу на технологічних, технічних та екологічних аспектах такої діяльності.

Однак важливо звернути увагу і на правові аспекти виробництва органічної продукції, адже навіть незначні відхилення від законодавчого поля можуть призвести до значних втрат – як фінансових, так і іміджевих.

З отриманням сертифікату “organic” в Україні проблем не виникає, – фактично господарство отримує від сертифікуючого органу “дорожню карту”, в якій розписано порядок дій та вимоги. Далі по формулі: “виконав – отримав”.

З іншими питаннями, що лежать в юридичній площині ситуація складніша, адже ринок органічної продукції в Україні тільки формується, відповідно і законодавча база недосконала. На даний час всі керуються Законом України “Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини”, проте цей закон недосконалий, що дає можливість введення в обіг фальсифіката під маркою “органік” та уникнення за це відповідальності. Як наслідок – страждають споживачі, виробники, а регулятори ринку виглядають безпорадними.

Споживачу важко зорієнтуватися у продукції, позначеної “біо”, “еко”, “natural”, “100 % натуральний продукт” та схожими. Дуже незначний відсоток споживачів знає, що органічна продукція – це продукція, яка має сертифікат “organic”.

Тому органічний сектор та Кабінет Міністрів України підготували проект Закону № 5448, з прийняттям якого виникне відповідальність за введення в обіг та реалізацію продукції, яка не відповідає вимогам законодавства у сфері органічного виробництва; створено реєстр операторів (кожен зможе перевірити виробника); введено знак маркування органічної продукції (інтелектуальна власність держави) та ряд інших суттєвих змін. Хоча, на думку ряду експертів, цей законопроект, порівняно з діючим Законом у деяких питаннях менш вдалий, – знижує вимоги до виробників органічної продукції, відповідно це може позначитись на її якості.

Господарствам важливо відстежувати рух даного законопроекту, адже з його прийняттям діючий Закон України “Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини” втрачає чинність.

Також, вважаючи на те, що внутрішній ринок споживачів органічної продукції ще незначний, доцільно відразу готуватися до виходу на зовнішні ринки. Серед них, в

першу чергу, перспективний ринок Європейського Союзу. Тому корисно ознайомитись з Постановою Ради ЄС №834/2007 від 28 червня 2007 року стосовно органічного виробництва і маркування органічних продуктів та Постанови Комісії ЄС №889/2008 від 5 вересня 2008 року “Детальні правила щодо органічного виробництва, маркування і контролю для впровадження Постанови Ради ЄС №384/2007 року”.

Доцільним є також реєстрація власної торгової марки, що дасть додаткові можливості виробнику захисту у юридичній площині

Отже, виробникам органічної продукції в Україні потрібно уважно відслідковувати зміни у законодавчому полі країни, що регулюють відносини на ринку органічної сільськогосподарської продукції та сировини. Особливо в теперішніх умовах становлення ринку, визначення правил гри у трикутнику: виробник – споживач – держава.

УДК 343.9

ДІДЕНКО В.В., студент 2 курсу

Науковий керівник – **ВОЛОШКОВА Н.В.**, канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

vadyapps557@mail.ru

CYBERCRIME: MAIN CONCEPTS AND CATEGORIES

‘Cybercrime’ is a term that is used to describe a range of criminal activity. Historically crimes have been committed in a public, physical space. Transformations in technology have forced criminology to reconsider the space, place and character of criminal acts as a wider appreciation of criminal activity and a broader focus is necessary to examine new spaces where crime is committed.

Internet is a revolutionary technology that enables millions of individuals across the globe to access, exchange and appraise vast amounts of information. It is a vast network system that processes data information between innumerable sites in the virtual electronic world called “cyberspace” that creates new liberating opportunities, just as it creates new risks, threats and opportunities for transgression and criminality. The cyber environment allows people to communicate and interact across geographical boundaries and borders. It presents a space for both old and new crime, and is arena where some new threats and crimes emerge.

The term ‘cybercrime’, has now entered into everyday usage, but often it is used as a catch all for any crime that is related to cyberspace. Criminologists distinguish three different forms of cybercrime:

1. Traditional cybercrime covers the types of cybercrime that can exist without the internet, but have adapted with new technological innovation and now benefit from the internet, and become more effective because of it. ‘Traditional’ cybercrime covers activities such as stalking, sale of illegal medicines or narcotics, child pornography.

2. Hybrid cybercrime blends elements of ‘true’ and ‘traditional’ cybercrime. Offences in this category do not simply benefit from the opportunities provided by cyberspace, but rather older crimes have evolved and changed in nature due to the opportunity the internet offers. Large-scale frauds, identity frauds and entrapment scams refer to this category.

3. True cybercrime refers to those categories of crime that exist within and are wholly restricted to cyberspace. It covers the type of offences that are of such a nature that cannot

exist without the internet. Among them are, for example, video games hacking and spamming, using viruses to damage and infect other computers.

Thus, cyberspace assists offenders to commit crimes beyond the traditional physical locations and spaces. In this sense, place is not important in the understanding of cybercrime. As more and more of people's personal details and private assets are stored or accessible electronically rather than physically, and the more material is stored in or available in locations outside the national jurisdiction, the more opportunities there will be for crime. However, the same technologies are used to protect the information and to detect, investigate and prosecute offenders.

The report of the British NCA – National Crime Agency – states that business and law enforcement agencies in the UK are losing the fight with cybercrime. The British experts of NCA believe that the technical equipment of criminal gangs is beyond the capacity of the UK to confront the threat on their part.

In its turn, the British government plans to spend 1.9 billion pounds (about \$ 2.5 billion) to fight with cybercrime. It is assumed that will create a new center to ensure cyber security, and improved interaction with Internet services to prevent crime in this area. In fact, center of cyber security has been created in October 2016, and it is called NCSC which stands for National Cyber Security Centre.

УДК 343.1

СЕВЕРИНЕНКО Д.В., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **ЩЕРИЦЯ С.І.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
Dasha444444@gmail.com

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОЧИННОСТІ ЗАСУДЖЕНИХ В МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Закріплення Конституцією України побудови правової демократичної держави ставить перед фахівцями різних галузей знань важливі теоретичні і практичні завдання. Неостаннє місце тут повинні займати і кримінологічні дослідження, які можуть і повинні бути могутнім підґрунтям для законотворчості, розроблення кримінальної політики держави та теоретичних передумов попередження злочинності, обґрунтування і практичного втілення заходів попередження злочинності як на загальносоціальному, так і на спеціально-кримінологічному рівні.

В місцях позбавлення волі в специфічних умовах утримання і людських стосунків перебуває значна кількість суспільно небезпечного контингенту, що обумовлює своєрідність злочинності у сфері виправних відносин. Злочинність у місцях позбавлення волі представляє собою складну і серйозну проблему не тільки для установ виконання покарань, але і для всього суспільства в цілому. Злочинність у місцях позбавлення волі можна розділити на дві нерівні і не схожі один на одного частини: а) злочини, що вчиняються засудженими; б) злочини, що вчиняються працівниками адміністрації місць позбавлення волі.

Пенітенціарні злочини скоюються, як правило умисно, їх мотивами часто є прагнення завоювання авторитету, лідерства серед засуджених, бажання ухилитися від виконання покарань, негативне ставлення до праці та навчання. При цьому у значної кількості пенітенціарних злочинців спостерігаються істерії, психоз, психі-

чні аномалії; більшість з них має невисокий освітній рівень, емоційно нестійкі, на відміну від інших ув'язнених. Часто у виправних установах насильницькі дії та злочинні діяння не фіксуються. Окрему групу злочинів у місцях ізоляції від суспільства становлять крадіжки і грабежі проте їх фіксація досить низька. Часто засудженні влаштовують самосуд у вигляді фізичної розправ. У місцях позбавлення волі засуджені за допомогою насильства намагаються компенсувати все те, що вони втратили, потрапивши під варту.

Особливу групу злочинів становлять ті, які відбуваються співробітниками місць позбавлення волі (зловживання посадовими повноваженнями, перевищення посадовими повноважень, отримання хабара). Можна впевнено припустити, що такого роду злочинів значно більше, але вони з різних причин (через помилкове розуміння престижу відомства, таємного характеру злочинних дій) не знаходять відображення у відомчій, а потім і загальнокримінальної статистиці.

Що стосується спеціально-кримінологічного попередження злочинності в місцях позбавлення волі, то його напрями і заходи досить різноманітні і мають як загальний, так і конкретний, цілеспрямований характер і спираються на багатий вітчизняний і світовий досвід. Кримінологічна профілактика – це напрям попередження злочинності в місцях позбавлення волі, що включає заходи щодо втручання в кризові ситуації, зменшення практичних можливостей вчинення злочинів, боротьби з кримінальною субкультурою, а також залучення громадськості до попереджувальної роботи і надання допомоги жертвам злочинів.

Проаналізувавши вищевикладене можна зробити наступний висновок: кримінальна субкультура, безумовно, є могутнім фактором, який породжує і сприяє вчиненню багатьох злочинів у місцях позбавлення волі. Без руйнування кримінальної субкультури неможливі ні виправлення засуджених, ні ефективна попереджувальна діяльність у місцях позбавлення волі. Примусове одностатеве скупчення на обмеженому просторі великої кількості не кращих представників суспільства, постійне підґрунтя для виникнення конфліктних ситуацій, відчуття незахищеності, вороже середовище, потурання примітивним бажанням, постійне очікування образи, глузу, нападу, насильства з боку тих, хто і до арешту вирішував свої проблеми за допомогою сили, а також наявність можливості безкарно вчинити ті чи інші форми насильства – все це штовхає засуджених до різних за мотивами і цілями злочинів. Взаємозв'язок і взаємодія цих та інших факторів породжують пенітенціарну злочинність.

УДК 342

ВРУБЛЕВСЬКИЙ І.О., студент 3 курсу
Науковий керівник – **БРОВКО Н.І.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
vanya3007@ukr.net

РЕАЛІЗАЦІЯ СПІЛЬНИХ ПРОЕКТІВ ЯК ОПЕРАТИВНА ФОРМА СПІВРОБІТНИЦТВА ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Співробітництво територіальних громад чинним законодавством визначається як відносини між двома або більше територіальними громадами, що здійснюються на договірних засадах у визначених законом формах з метою забезпечення соціально-економічного, культурного розвитку територій, підвищення якості надання послуг

населенню на основі спільних інтересів та цілей, ефективного виконання органами місцевого самоврядування визначених законом повноважень.

Територіальна громада – це сукупність місцевих жителів, які постійно проживають у межах адміністративно-територіальної одиниці. Суб'єктами співробітництва є територіальні громади сіл, селищ, міст. Територіальні громади здійснюють співробітництво через сільські, селищні та міські ради. Співробітництво здійснюється у сферах спільних інтересів територіальних громад у межах повноважень відповідних органів місцевого самоврядування, якщо інше не передбачено законом.

Співробітництво здійснюється у формі:

1) делегування одному із суб'єктів співробітництва іншими суб'єктами співробітництва виконання одного чи кількох завдань з передачею йому відповідних ресурсів;

2) реалізації спільних проектів, що передбачає координацію діяльності суб'єктів співробітництва та акумулювання ними на визначений період ресурсів з метою спільного здійснення відповідних заходів;

3) спільного фінансування (утримання) суб'єктами співробітництва підприємств, установ та організацій комунальної форми власності -інфраструктурних об'єктів;

4) утворення суб'єктами співробітництва спільних комунальних підприємств, установ та організацій -спільних інфраструктурних об'єктів;

5) утворення суб'єктами співробітництва спільного органу управління для спільного виконання визначених законом повноважень.

Співробітництво може здійснюватися у сферах спільних інтересів територіальних громад у межах повноважень відповідних органів місцевого самоврядування, якщо інше не передбачено законом. Це означає, що співробітництво може здійснюватися виключно у межах повноважень, що визначенні Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» для сільської, селищної та міської ради і у сферах спільних інтересів територіальних громад.

Сферами спільних інтересів можуть бути:

соціально-економічний і культурний розвиток, планування та облік;

бюджет, фінанси і ціни;

управління комунальною власністю;

житлово-комунальне господарство, побутове, торгівельне обслуговування, громадське харчування, транспорт та зв'язок;

будівництво;

освіта, охорона здоров'я, культура, фізкультура і спорт;

регулювання земельних відносин та охорона навколишнього природного середовища;

соціальний захист населення.

Ініціаторами співробітництва можуть бути сільський, селищний, міський голова, депутати сільської, селищної, міської ради, члени територіальної громади у порядку місцевої ініціативи. Ініціатор співробітництва забезпечує підготовку пропозиції щодо ініціювання співробітництва, яка подається на розгляд сільської, селищної, міської ради.

Співробітництво здійснюється відповідно до договорів про співробітництво, укладених згідно із цим та іншими законами сільськими, селищними, міськими головами від імені сільської, селищної, міської ради після схвалення їх проектів сільськими, селищними, міськими радами. У договорі про співробітництво, зокрема, зазначається сільська, селищна, міська рада одного із суб'єктів співробітництва, відповідальна за подання звітів про виконання договору центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самовряду-

вання. Примірні форми договорів про співробітництво визначені центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування.

УДК 351.778

ДАНЕВИЧ О.С., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **КУЗЬМЕНКО Я.П.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
lenusya_dan@mail.ru

ОБ'ЄДНАННЯ СПІВВЛАСНИКІВ БАГАТОКВАРТИРНОГО БУДИНКУ: ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ

Відповідно до ст. 47 Конституції України кожен громадянин має право на житло [1]. З 1 липня 2016 року набуває чинності Закон України «Про особливості здійснення права власності в багатоквартирному будинку», який передбачає реформування житлово-комунального господарства.

Тепер мешканці багатоквартирних будинків матимуть право самостійно обирати управителя будинку, організацію чи компанію, яка його обслуговуватиме, або вони повинні створити об'єднання співвласників багатоквартирного будинку (ОСББ) [4].

ОСББ має ряд своїх переваг та недоліків:

Перший і головний плюс – прозорі витрати і постійний контроль за якістю житлокомпослуг. Адже співвласники будинку самостійно формують свій бюджет, штатний розклад, визначають внески на утримання будинку, самостійно обирають постачальників послуг з вивезення сміття, прибирання двору, і т.д. А отже, безпосередньо контролюють якість усіх послуг та їх вартість.

Розумне господарювання. Мешканці можуть наперед запланувати заходи щодо поліпшення стану свого будинку. Це стосується як ремонту всієї будівлі, так і її модернізації – наприклад, установлення систем енергозбереження або запровадження інших заходів, спрямованих на зменшення витрат без втрати якості послуг.

Кінець «комунальним війнам». Членам ОСББ вже не треба буде самотужки ходити по інстанціях, якщо виникають незрозумілі борги перед водоканалом чи енергокомпанією, або якісь інші проблеми з постачальниками послуг. Адже тепер у співвласників будинку з'являється повноцінний представник їхніх інтересів як перед органами влади, так і перед комунальними службами та іншими юридичними особами.

Велике значення має і відповідальність мешканців, яка значно зростає, – адже тепер немає на кого скаржитися, крім себе. А зацікавлені співвласники більш ефективно управляють будинком, бо витрачають власні кошти на власний же комфорт. Байдужість і відсутність власної відповідальності – головний ворог при створенні ОСББ.

Недостатньо відпрацьовані питання безумовного отримання ОСББ платежів від усіх мешканців будинку. Відомо, що частина з них або відсутня за містом реєстрації, або веде асоціальний образ життя, або просто не хоче сплачувати за різними підставами. Відповідно чинному законодавству позбавити таких власників квартир їх нерухомого майна за борги з оплати житлово-комунальних послуг дуже складно, а наймачів квартир – неможливо. Враховуючи особливе соціальне значення житла у житті

людини у цьому випадку члени ОСББ будуть вимушені сплачувати некомпенсовані іншими учасниками витрати.

Відсутність бажання у мешканців створювати ОСББ пов'язана з острахами залишитись сам на сам з проблемами ремонту. Чинне законодавство передбачає, що перший післяприватизаційний капітальний ремонт має робитися за рахунок держави. Але на практиці ця норма фактично не виконувалась. У 2010 році було передбачено виділення коштів на реконструкцію та капітальний ремонт житлових будинків, в тому числі із застосуванням енергозберігаючих технологій. Виділення цих коштів має за мету стимулювати прискорення процесу створення ОСББ однак, очевидно, що цих коштів замало. І вирішити цю проблему не так вже й просто.

Переважна більшість мешканців багатопверхівок не задумуються, що створення ОСББ – це, в першу чергу, відповідальність за власні дії, власне відношення до всього житлового комплексу і активна власна участь у обслуговуванні, утриманні та фінансуванні будинку. Бо ремонт водогону чи даху, сходових клітин з повітря і без робочих рук не зробиш. Бо за освітлення під'їзду, функціонування ліфтів, утримання всіх внутрішньобудинкових комунікацій у належному стані треба платити.

Ще однією проблемою є нечесний голова. При обранні цієї важливої для ОСББ людини варто бути впевненими в ній на всі 100%. Адже випадки, коли голова ОСББ використовував кошти не за призначенням або взагалі зникав разом з печаткою і документами, вже траплялися в Україні.

Отже, як ми бачимо, дуже багато залежить саме від нас та від нашого бажання змін та відстоювання власної позиції. Саме ОСББ вирішують, куди ж їм рухатися. Удосконалення законодавства стосовно ОСББ має тривати.

Список літератури

1. Конституція України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.
2. Житловий кодекс української РСР чинний станом на 01.01.2017.
3. Закон України: «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку» станом на 01.07.2015.
4. Закон України: «Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку» станом на 06.07.2016.

УДК 34

БУРЛАЧЕНКО Е., студентка 4 курсу
Науковий керівник – **МЕЛЬНИК О.Г.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
elmira.burlachenko@mail.ru

ПРАВОВИЙ СТАТУС ІНТЕРПОЛУ

Проблеми злочинності та боротьби з нею мають давню історію і постійно були на порядку денному всіх держав в усі періоди історії, однак саме на рубежі XIX–XX століть виникла гостра необхідність надання міждержавної взаємодопомоги у протидії найбільш небезпечним видам злочинності.

Об'єктом особливої уваги багатьох держав стали такі види злочинів, як контрабанда, незаконна торгівля наркотиками, тероризм, «торгівля людьми», фальшивомонетництво [7, с. 5].

Усвідомлення кримінологами і криміналістами, в теорії, необхідність об'єднання зусиль по боротьбі зі злочинністю, призвело до проведення ряду міжнародних форумів, які передували створенню Інтерполу.

Крім цього створенню сприяла ініціатива видатних осіб – видних поліцейських діячів: голландця Ван Хутена, австріяків Йоганна Шобера, Бруно Шульца та інших. Всі вони пропонували створити в кожній державі національний поліцейський центр з обов'язком постійної співпраці з аналогічними [8, с. 5].

З 1938 по 1946 року діяльність Комісії була порушена внаслідок аншлюсу Австрії до Німеччини та другої світової війни.

На першому повоєнному (15-ом) конгресі МКУП, що проходив у червні 1946 року в Брюсселі (Бельгія), організація була відтворена представниками 17 держав. Замість Установчих акту 1923 року був прийнятий Статут (тимчасовий регламент) з 9 статей.

У 1956 році у Відні на 25-ій сесії Генеральної конгресу МКУП був прийнятий новий Статут організації, в першій статті якого закріплено нову назву – «Міжнародна організація кримінальної поліції-Інтерпол». До цього часу в організації значилося 57 країн-членів.

З 1956 року відбулося 51 сесія Генеральної МОКП (нумерація ведеться з першої сесії МКУП в 1923 році, всього 75 сесій).

Динаміка кількості держав – членів Інтерполу: на момент прийняття Статуту (1956 рік) – 57, 1967 рік – 100, 1974 рік – 117, 1983 рік – 135, 1987 рік – 142, 1995 рік – 177, 2003 рік – 182 [3, с. 5].

Основні цілі Організації сформульовані у ст. 2 Статуту Міжнародної організації кримінальної поліції Інтерпол:

а) забезпечувати і розвивати як можна більш широка взаємодія всіх органів (установ) кримінальної поліції в рамках існуючих законодавств різних країн і в дусі Загальної декларації прав людини;

б) створювати і розвивати установи, які можуть успішно сприяти попередженню і припиненню кримінальної злочинності.

Співробітництво держав-членів в системі Інтерполу будується на наступних принципах:

повага національного суверенітету, коли будь-яка правоохоронна структура діє на своїй території відповідно до національного законодавства;

боротьба тільки з загальнокримінальними злочинами, співпраця між членами Організації будується саме на цій основі;

Організація відмовляє в допомозі у справах політичного, військового, релігійного чи расового характеру.

Вищим пленарним органом Інтерполу є Генеральна Асамблея, в період між її сесіями вищим адміністративним органом з більш вузькими повноваженнями і складом – Виконавчий комітет на чолі з президентом.

Постійно діючим робочим органом є Генеральний секретаріат, на чолі якого стоїть Генеральний секретар.

Особливе положення в системі органів управління Інтерполу займають Національні центральні бюро (НЦБ).

Сесії Генеральної Асамблеї проводяться щорічно, в осінній час, на різних континентах і в різних країнах.

Кожна делегація при голосуванні має один голос.

Засідання Виконавчого комітету проводиться не менше одного разу на рік. Всі рішення приймаються більшістю голосів.

Однак Президент користується своїм правом голосу тільки в тому випадку, якщо голоси інших членів розподілилися порівну.

При виконанні своїх функцій усі члени Виконавчого комітету діють як представники Інтерполу, а не як представники своїх країн (ст. 21 Статуту) [1, с. 5].

Генеральний секретаріат є постійно діючою службою усієї організації, включає в себе Генерального секретаря, фахівців і адміністративний персонал.

Він проводить у життя рішення Генеральної Асамблеї і Виконавчого комітету.

Очолює секретаріат Генеральний секретар, який призначається Генеральною Асамблеєю строком на 5 років з числа осіб, не старше 65 років.

Це головна фігура Інтерполу у справі організації боротьби зі злочинністю.

На свій розсуд він підбирає персонал Генерального секретаріату і керує всіма його службами.

Спеціальний підвідділ поліцейського відділу займається збором та аналізом інформації про незаконне поширення наркотичних засобів.

У нього входять служба керівника підвідділу із спеціальним підрозділом по зв'язках і співробітництву, що знаходиться в Бангкоку (Таїланд).

Національні центральні бюро (НЦБ) створюються у структурі поліцейської служби кожного держави-члена Інтерполу.

Вони є центрами міжнародного співробітництва держав по боротьбі зі злочинністю, опорними пунктами Інтерполу на місцях [2, с. 5].

Історично склалося, що міжнародний розшук, ідентифікація і перевірка осіб є основним напрямком у діяльності Міжнародної організації кримінальної поліції Інтерпол.

По-перше, це кримінальна реєстрація.

Кримінальна реєстрація підрозділяється на два основних види: загальну і спеціальну.

Об'єктом загальної реєстрації стають відомості про міжнародні злочинців і злочинах кримінального характеру, що мають міжнародний елемент [4, с. 5].

Спеціальна реєстрація фіксує відбитки пальців і фотографії злочинців.

По-друге, це міжнародний розшук злочинців, підозрюваних у скоєнні міжнародних злочинів, осіб, зниклих без вести, викрадених цінностей та інших об'єктів злочинного посягання.

По-третє, міжнародний розшук осіб, зниклих без вести, проводиться в рамках Інтерполу у випадках, коли національний розшук не приніс успіху і коли збирали докази того, що розшукуваний покинув межі держави-ініціатора розшуку.

І, по-четверте, міжнародний розшук викрадених цінностей.

До їх числа належать автомобілі та інші транспортні засоби, твори мистецтва (картини, скульптури, антикваріат, інші музейні експонати), археологічні цінності, зброю і т.п. [6, с.5]

Діяльність Інтерполу обмежується реєстрацією злочинців і міжнародним розшуком.

Співробітники Інтерполу не виконують суто поліцейських функцій.

Вони поділяються на дві категорії: офіцерський корпус від лейтенанта до майора і обслуговуючий персонал – секретарі, друкарки, телефоністки, оператори картотек, фотографи, перекладачі, бібліотечні працівники та ін. [5, с.5]

На підставі вищесказаного можна зробити такі висновки:

- можна запропонувати міжнародне законодавче закріплення;
- застосування кримінальних покарань за участь у злочинній організації;
- застосування кримінальних покарань за співучасть без вчинення злочинів;
- механізму реалізації заборони на «відмивання» доходів від злочинної діяльності;

- санкцій та інших заходів, що перешкоджають приховування незаконних доходів, з метою підриву економічної могутності злочинних організацій.

Потрібно:

- вдосконалити методи збору та отримання інформації (наприклад, із застосуванням комп'ютерних мереж і т.д.);
- розробити методи, що дозволяють впроваджуватися в злочинні організації;
- забезпечити захисту свідків і потерпілих.

З метою підвищення ефективності використання можливостей МОКП-Інтерпол, більшою мірою необхідне підвищення професійного рівня співробітників правоохоронних органів, навчання їх навичкам використання таких можливостей і умов, в яких це використання найбільш ефективно.

Список літератури

1. Офіційний сайт Інтерполу. <http://www.interpol.com>
2. Сайт «Всесвітній Антикримінальний і Антитерористичний Форум» <http://www.waaf.ru/>
3. Сайт Одеського центру по вивченню організованої злочинності і корупції <http://inter.criminology.org.ua>
4. Сайт газети МВС «Щит і меч» <http://simech.ru>
5. Войціховський А. Історія створення Інтерполу // Бізнес-інформ. – 1998. – № 10.
6. Бельсон Я.М. Інтерпол у боротьбі з кримінальною злочинністю: монографія. – М., 1989.
7. Шибаєва Е.А., Потоковий М. Правові питання структури та діяльності міжнародних організацій: навчальний посібник. – М., 1988. – С. 17.
8. Радіонов К.С. Інтерпол: вчора, сьогодні, завтра. 3-тє вид., Перероб. і доп. – М.: Междунар. відносини, 1990.

УДК 340.12

ДІДЕНКО В.В., студент 2 курсу
 Науковий керівник – **ДУЖА І.А.**, асистент
 Білоцерківський національний аграрний університет
vadyapps557@mail.ru

ДЕМОКРАТІЯ – ІДЕАЛ ЧИ КРАХ?

«Демократія» ми чуємо майже щодня і воно стало настільки звичним в повсякденному житті, що навряд чи хто взявся б за її оспорення. Демократія стала для нас своєрідним ідеалом, ціллю, в деяких випадках нав'язливою метою.

Демократія походить від грецьк. *δημοκρατία* – «влада народу», тобто: *δῆμος* – «народ» і *κράτος* – «влада». Таким чином демократія – це політичний режим, за якого єдиним джерелом влади в державі визнається її народ. Разом з демократією виникає і рівність прав виборців (один громадянин – один голос), наявність опозиції, що передбачає наявність різних способів підходу до здійснення влади і наголовніше те, що сам народ здійснює владу керуючись власними інтересами і для задоволення своїх потреб.

Звертаючись до діячів Античності, можна константувати, що вже у V ст. До н.е. демократія вважалася "найгіршою формою" правління. У той час вважали, що низь-

кий рівень культури громадян дозволяє правителям маніпулювати "народовладдям". Внаслідок цього демократичний режим існував недовго і переходив в охлократію (влада натовпу), а та в свою чергу породжувала тиранію. Виходячи з цього, Аристотель не проводив відмінностей між демократією і охлократією, **негативно** ставлячись до них обох.

Критикуючи демократію, звертаємося до її основ – фундаменту народовладдя, а саме рівності прав виборців. Таким методом зрівнюються права керування державою освічених громадян з правами неосвічених, тих, хто не розуміє важливості прийняття певних політичних рішень.

Економісти на чолі з Мілтоном Фрідманом сильно розкритикували ефективність демократії, ґрунтуючись на аргументі, що виборці ірраціональні, не надто проінформовані у багатьох політичних питаннях, маючи сильний ухил до кількох проблем, щодо яких вони добре обізнані чи вважають що є обізнаними. А з огляду на право голосувати, неосвічена людина, найбільш ймовірно, віддає голос, за індивідуального кандидата чи його образ нав'язаний нам ЗМІ [2]. Такий виборець може також бути спокушений при голосуванні на основі певної фінансової допомоги чи дрібних обіцянок. Це знаходить своє підтвердження і в словах Гі Ерме, про те, що сучасні політики висувують на перший план не суть своєї політичної програми й діяльності, а вміння користуватись прийомами, близькими до акторських. А їхня мета – сподобатись виборцям.

Макіавеллі ж висував ідею, що демократичні держави мають тенденцію догоджати примхам людей, адже при таких умовах створити дійсно ефективну владу неможливо, як і догодити всім відразу. Прикладом може слугувати УНР, коли політика загравання до всіх верств населення призвела до неефективності державного управління.

Демократія призводить до політичної нестабільності, через те, що уряди часто змінюються досягти певної політичної стабільності неможливо. Сутність демократії, додає американський дослідник Л.Даймонд, полягає в постійній боротьбі за владу, а отже, без конкуренції й конфлікту не буде демократії. Саме ця особливість загрожує перерости допустимі межі та призвести до політичної нестабільності [5].

На неефективність демократії впливає також так звана короткозорість народної оцінки діяльності уряду. Уряди демократичних країн будують свою політику лише з огляду на найближчі вибори, а не в перспективі, для майбутнього розвитку [3]. Не слід також і забувати про принцип пропорційності виборів, коли приналежність до певної політичної партії є важливішою ніж особисті якості при виборі на посаду.

Наявність опозиції не призводить до очікуваного результату. Її наявність гальмує прийняття політичних рішень, а значить і знижує ефективність демократії, необхідність досягати згоди щодо поточних питань політичного розвитку між різними політичними силами і суспільними групами. При цьому політика здійснюється через протиборотство елітарних груп, а інтереси суспільства не беруться до уваги. Сама ж влада здійснюється у формі домовленостей між прямими конкурентами, а права громадян і вибори залишаються символічними.

На противагу демократії можна звернути уваги на диктатуру освіченої особи, зокрема та Скропадського, якому за рік вдалося зробити для України більше ніж УНР та Директорії відповідно та диктатуру Євгена Петрушевича в ЗУНР. Після запровадження Диктатури ЗУНР вдалось зупинити поширення анархії, зміцнити дисципліну і піднести бойовий дух в УГА, яка спромоглась на контрнаступ (т.зв. "Чортківська офензива") та захопити населення на подальшу боротьбу [1].

Диктатура ЗУНР, хоча за неї, і відбулось обмеження так званої «демократії», зовсім не означала якихось серйозних утисків чи обмеження основних прав і свобод ні корінному (українському) населенню Галичини, ні її нацменшинам. Вона в жодному разі не переросла в якусь особисту тиранію чи то деспотію Петрушевича.

Демократія повинна існувати але з певними домішками розумної диктатури. Й.Шумпетер: «Твердження про дієвість демократії позбавлені будь-якого сенсу поза конкретним часом, місцем та умовами».

Список літератури

1. Сербин Р. Демократичні засади розбудови сильної держави // Підприємництво, господарство і право. – 2003. – № 3. – С. 71–74.
2. Медведчук В. Новий вимір демократії. – К., 2001. – 144 с.
3. Гальницький А.С. Україна – на перехресті геополітичних інтересів. – К.: Знання Україна, 2002. – 180 с.
4. Шумпер Й. Капіталізм, соціалізм и демократія. – М.: Экономика, 1995. – С. 300.
5. Бандура О.О. Єдність цінностей та істин у праві. – К.: Вид-во НАВСЧ, 2000. – 200 с.

УДК 343.13

ХВОРОСТЯНИЙ Б.В., студент 1 курсу

Науковий керівник – **КРАВЦОВА К.М.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

khvorostiani@inbox.ru

РОЛЬ СУДУ В ЖИТТІ СУСПІЛЬСТВА

Виникнення суду сягає в далеке минуле, а процес її розвитку триває вже багато століть і пройшов декілька етапів. Конфлікти між людьми виникли і виникають рівно стільки часу, скільки існує людина. З давніх-давен виникла така інституція завданням якої було розв'язання цих конфліктів найдемократичнішим шляхом. Ця організація була названа судом.

Суди є гарантами захисту прав і свобод. Вони покликані розв'язувати конфлікти, що виникають між виконавчою і законодавчою гілками влади, між приватною особою і державою, між меншинами (національними, релігійними), та більшістю населення, між фізичними та юридичними особами тощо. Незалежно від того, які сторони представлені у конфлікті, суд повинен відстоювати закон і справедливо захищати права людини, підприємця політичної партії або корпорації. Також суд своєю діяльністю покликаний вносити примирення знімаючи напруженість в суспільстві і конфронтацію.

Соціальна роль суду полягає в забезпеченні панування права, в тому числі й щодо держави. Ніхто крім суду не може здійснювати правосуддя від імені держави. Ніхто, у тому числі й держава в особі будь – яких її органів, не може втручатися у діяльність суду під час здійснення правосуддя. Громадяни, їх організації та об'єднання, усі державні і муніципальні органи, сама держава, яку представляють вищі органи влади і управління, зобов'язані виконувати рішення судів.

Роль суду виражається через принципи судової влади. Такими принципами є: принцип незалежності судової влади, принцип доступності судової влади та принцип справедливості судової влади. Суд в сучасному суспільстві виконує функцію посере-

дника у спорах між учасниками суспільного життя і є ефективним засобом примирення і розв'язання соціальних конфліктів.

Проблемою нашого часу є значне проникнення до судової системи людей «низької якості» тобто людей негідних мати звання судді ні з професійного ні з морального погляду. Що найгірше то це практично необмежена безвідповідальність суддів перед суспільством. Такі судді дозволяють собі у професійній діяльності поведінку і ставлення до людей, яке порушує справедливість і закони. Тому я вважаю що суддями в нашій країні мають бути індивіди наділені розважливостю, мудрістю і відповідним характером, а саме головне непідкупністю. Інакше закон в нашій країні буде бездушним, порочним і байдужим до наслідків застосування. Суд повинен здійснювати також контроль за законністю у сфері політики. Зокрема контролювати законність створення і діяльність політичних партій, забороняти неконституційні партії, гарантувати дотримання політичних прав громадян.

Отже можна підсумувати, що суд відіграє дуже велику роль в суспільстві, адже він покликаний вирішувати різні конфлікти, спори, карати злочинців, допомагати невинним людям. Якщо б не існувало суду, то в світі панував би хаос і суспільство не могло б існувати.

УДК 347.73

МУКОЇДА І.І., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **ТЕРЕЩУК М.М.**, ст. викладач

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ СКЛАДУ ПРАВОВІДНОСИН У СИСТЕМІ ПРАВА УКРАЇНИ

Актуальність даної теми викликана необхідністю дослідження різноманіття виникаючих нових правовідносин у зв'язку з розвитком суспільного життя. Проблема правових відносин є центральною в загальній теорії права і саме вона викликає найбільші суперечки в юридичній науці – починаючи з визначення даної категорії і закінчуючи більш детальними питаннями і положеннями. Актуальність роботи обумовлена самою постановкою проблеми, динамікою розвитку суспільних відносин і потребою їх регулювання.

Традиційно вважалось, що правовідносини не можуть існувати без системи права і законодавства. Разом із тим, як показала практика, в останні роки в суспільстві може існувати дві групи правовідносин: правовідносини, які врегульовані законодавством, і правовідносини, які не врегульовані законодавством. Це обумовлено відсутністю законодавства, яке регулює певні суспільні відносини.

Створення теорії правовідносин вимагає глибокого вивчення цього найскладнішого явища суспільного життя з більш широких позицій, ніж ті, які традиційно прийняті в правовій науці.

Як відомо, юридичні норми створюються та діють перш за все для регулювання відносин людей і держави, але вони регулюють не всі відносини, а лише їх частину. Правильне регулювання правових відносин неможливе без з'ясування того, що являють собою суспільні відносини – це зв'язки між людьми, які встановлюються в процесі їх загальної діяльності [3, с. 195].

До складу правовідносин входять такі елементи – суб'єкти; зміст, під яким розуміється юридичний зміст (юридичні права і обов'язки учасників), і об'єкти, на які на-

правлені правовідносини [31, с. 244]. Суб'єкти правовідносин – це учасники. Ними є особи, серед яких розрізняють фізичні і юридичні особи. Основною характеристикою суб'єктів права є їх правосуб'єктність, тобто передбачена норма права здатність бути учасниками правовідносин. Вона складається з двох елементів: правоздатність і дієздатність. Об'єкт правовідносин – це те із приводу чого виникає, існує саме правове відношення. Проблема поняття, змісту, класифікації і аналізу інших сторін об'єктів правовідносин має важливе значення, оскільки лише наявність об'єкта права викликає необхідність виникнення і здійснення самих правовідносин. Відсутність об'єкта права позбавляє сенсу існування самих правовідносин. Зміст правовідносин має двоїстий характер. Розрізняють юридичний і фактичний зміст. Юридичний зміст правовідносин – це можливість певних дій уповноваженої особи, а також необхідність певних дій або необхідність утриматися від певних дій зобов'язаної особи, а фактичний зміст – самі дії, у яких реалізуються права й обов'язки. Фактичний зміст поділяють на суб'єктивне право і юридичний обов'язок.

Таким чином, суб'єктивні права і обов'язки перебувають у тісному взаємозв'язку, є взаємозалежними, обумовленими одні одними. Завдяки їм між їх носіями – суб'єктами виникає зв'язок, який називається правовідносинами.

Права і обов'язки державних органів та їх посадових осіб як носіїв спеціальної правосуб'єктності виражаються через їх повноваження. Правовідносини мають державно-вольовий характер, оскільки державна влада юридично об'єктивує і закріплює ці відносини в системі діючих законодавчих і підзаконних нормативно-правових актів.

Саме тому питання правовідносин не втрачає своєї актуальності, вимагає спостереження і контролю. Від якості правового регулювання залежить рівень нашого життя, захисту прав і свобод, порядку в суспільстві.

Список літератури

1. Волинка К.Г. Теорія держави і права: навч. посіб. / К.Г. Волинка. – К.: МАУП, 2003. – 240 с
2. Теорія держави і права: навч. посібник / Р.А. Ромашов, Н.М. Пархоменко, С.М. Легуша, Г.Н. Муртазаєва; за заг. ред. Р.А. Ромашова, Н.М. Пархоменко. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. – К. : КНТ, 2007. – 216 с.

УДК 347.73

МЕЛЬНИЧЕНКО О.О., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **ТЕРЕЩУК М.М.**, ст. викладач
Білоцерківський національний аграрний університет

ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАСТОСОВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

У правовому суспільстві, де народ – з одного боку, а держава з іншого, приймають на себе обов'язок творити право, постає цілком логічна проблема реалізації норм права, яка завжди буде в центрі уваги. Втілення у життя правил поведінки, що становлять зміст права, здійснюється у процесі реалізації норм права, тобто поведінки суб'єктів права відповідно до вимог (заборони, дозволи, зобов'язання) норм права.

Без реалізації право втрачає свій соціальний зміст і призначення. Ш.Л. Монтеск'є писав: «Коли я вирушаю в яку-небудь країну, я перевіряю не те, чи гарні там закони, а те, як вони здійснюються, оскільки гарні закони зустрічаються скрізь». З цих слів можемо зрозуміти, що не так важливий сам закон, як те, як його виконують.

На наш погляд, законодавець, приймаючи новий закон, зобов'язаний простежити його відповідність Конституції та усім раніше прийнятим законам, слідкувати за його виконанням.

За своєю сутністю категорію «реалізація права» вчені розглядають по-різному. З одного боку, деякі з них вважають, що реалізація є відповідним процесом правового регулювання, а також його кінцевим результатом. Тобто з цього погляду науковці розуміють під реалізацією права досягнення повної відповідності між вимогами норм здійснити (або утриматися від їх здійснення) певних дій та сумою фактичних дій, що настануть.

Так, М. Марченко наголошує на тому, що реалізація права являє собою втілення права в поведінку людей і в суспільних відносинах. Специфічні для права засоби його здійснення, стверджує автор, прийнято називати реалізацією правових норм. При цьому вчений викреслює основні засоби реалізації правових норм, такі як використання права, виконання обов'язку, дотримання заборон, застосування правових норм.

С. Алексєєв вважає, що реалізація права є поведінкою учасників суспільних відносин, у якій втілюються вимоги і можливості, що містяться в праві. А відомий учений Л. Явич наголошує на особливій ролі реалізації права і звертає увагу на те, що здійснення права завжди було і буде.

Застосування права є особливою формою реалізації права. Від інших форм реалізації норм права його відрізняє та обставина, що тут неможлива бездіяльність, право на правозастосовчу діяльність збігається з обов'язком її здійснити. Застосування одних норм одночасно вимагає дотримання, виконання і використання інших. Застосування норм права є владною діяльністю компетентних органів держави та посадових осіб з підготовки та прийняття індивідуальних рішень у юридичній справі на основі юридичних фактів та конкретних правових норм.

Найважливіша ключова проблема реалізації норм – відношення людей до норм. Вона проявляється у трьох аспектах.

Перший, коли громадяни схвалюють, підтримують норму й охоче запроваджують у життя.

Другий, коли громадяни відносяться до норми байдуже, норма – сама по собі, а поведінка громадян – сама по собі. Норма не впроваджується в життя, але і не порушується.

Третій, найнесприятливіший – коли громадяни налаштовані проти норми, вони активно протистоять, а часом і порушують її. У подібних ситуаціях невиконання норми тягне відповідальність.

Остаточного вирішення в майбутньому ця проблема не одержить доки ми будемо сповідати принцип «більшість завжди права». Але і відмовитися від даного принципу не можна, тому що він – один з підвалин демократії. На нашу думку, головною задачею тут є поступове зближення крайностей, підвищення загальної правової культури населення і професіоналізму законодавця.

Ще одним аспектом реалізації правових норм є їх ефективність. Приймаючи ту чи іншу норму, законодавець розраховує на досягнення визначеної мети, на зміну, розвиток, стабілізацію чи згортання визначених суспільних відносин. Проте,

конкретний результат реалізації норм може не збігтися з наміченою законодавцем метою.

Таким чином, застосування норм права буде вірним лише тоді, коли цей процес відповідає таким умовам:

а) він повинний бути законним. Тобто, коли весь процес застосування конкретної норми права відбувається саме в рамках, визначених відповідними правовими нормами;

б) він повинний бути обґрунтованим, тобто повинна застосовуватися норма права, передбачена для даного конкретного випадку.

В процесі реалізації правових норм суб'єкти застосування повинні приймати рішення з однієї сторони на підставі і відповідно діючих нормативно-правових актів, з другої сторони потрібно враховувати, що право і правові принципи повинні мати вищу юридичну силу, таку ж як і Конституція.

Список літератури

Теория государства и права: учебник / [под ред. М.Н. Марченко]. – М.: Зерцало, 2004. – 800 с.

Алексеев С.С. Общая теория права: учеб. / С.С. Алексеев. – [2-е изд.]. – М. : Проспект, 2009. – 576 с.

Явич Л.С. Общая теория права / Л. Явич. – Л.: Изд-во ЛГУ им. А.А. Жданова, 1976. – 285 с.

УДК 347.255

ЦЕПА Д.О., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **ВОЛОШКОВА Н.В.**, канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

dashatsepa@gmail.com

CULTURAL PROPERTY LAW: PRINCIPLES AND TRENDS

Cultural property law is the body of law that protects and regulates the disposition of culturally significant material, including historic real property, ancient and historic artifacts, artwork, and intangible cultural property. Cultural property represents the human history and achievements of societies. Because of its physical nature, it may be under constant threat of theft or damage, even destruction. Art and antiquities may be forged resulting in fakes being sold to unsuspecting victims. Art may be stolen from museums or private collections, sometimes during moments of historical conflict such as Holocaust Era art theft and, more recently, looting of antiquities in the Middle East.

Because these cases usually get excellent press coverage, they are important examples to discourage criminals from committing cultural property crimes. For example, a United States Attorney's office gets to play a part in preserving the cultural history of a society. They protect antiquities, art, artifacts, and architecture and other property, which, also, can be private property. Besides, in 1970, UNESCO adopted the Convention on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property. As its title makes clear, the UNESCO

Convention was concerned less with war and more with the growing black market in cultural property. It seeks to prevent states from acquiring stolen or illegally exported cultural products.

Many statutes apply to cultural property investigations and prosecutions. They range from stolen property laws of general applicability to more tailored statutes relating to specific types of cultural property. Probably the most fundamental statute of general applicability is the National Stolen Property Act (NSPA), and, in particular, the portion of that act that governs interstate transportation of stolen property.

Cultural property investigations and prosecutions can be particularly challenging, but they also be particularly rewarding. Protecting cultural property protects history, a worthwhile endeavor for the government and for government prosecutors.

Prevention of illegal movements of cultural property is very important as it is the most effective tool for the protection of cultural property. It is not sufficient for states to allege that they have laws that provide for the return of illegally removed cultural property. They co-operate energetically through legal and institutionalized procedures including the co-operation of police forces, customs authorities, judicial services, diplomatic services, courts, ministries, museums, etc. Co-operation is the basic principle deriving both from law and ethics in the area.

The terms ‘restitution’ and ‘return’ are used interchangeably in the area of cultural property law though sometimes they mean different things or refer to different circumstances. The term ‘restitution’ refers to any sort of restitution in case of illegally alienated cultural objects. This even takes place in cases where the object no longer exists. Restitution in this sense includes return, compensation or any other sort of rectification which a court may consider appropriate in the circumstances.

In relation to cultural objects which were removed *in times of war*, a number of international instruments provide for their return (without any time limitations). In relation to *cultural objects displaced during colonial domination*, a considerable number of soft law instruments provide for the return of those objects to their countries of origin. The same principle applies in relation to the return of cultural objects to *indigenous communities* as applies to any sort of foreign occupation by another state, in instances where the state of origin cannot exercise control over its cultural property.

Legal framework in international legislation is represented by the following key documents:

- 1) UNESCO Convention for the Protection for Cultural Property in the Event of Armed Conflict (1999);
- 2) UNESCO Convention on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property (1970);
- 3) Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora (1973);
- 4) UN Convention on Biological Diversity (1992);
- 5) Convention on Stolen and Illegally Exported Cultural Objects (1995);
- 6) UNESCO Convention on the Protection of the Underwater Cultural Heritage (2001);
- 7) UNESCO Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage (2003).

In Ukraine, this sphere is regulated by the Act “Of cultural property exportation, importation and return” adopted 29 September 1999. It is aimed at the national cultural heritage protection and development of international co-operation.

ГРИБ К.О., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **РОСАВИЦЬКИЙ О.О.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
ksenuwka@ukr.net

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТА СТРУКТУРА ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ

У демократичних суспільствах найпомітніший вплив на розгортання політичного процесу і формування владних відносин справляють політичні партії. Нині їх небезпідставно вважають одними з важливих інститутів політичної системи. Специфіка цього феномену полягає в тому, що це – єдиний у суспільстві громадянський інститут, функції якого тільки політичні.

У правовому розвинутому суспільстві політичні партії є інструментом здійснення цивілізованого процесу формування як законодавчої, так і виконавчої влади. Тому право на створення політичних партій є однією з базових свобод сучасних демократій.

В умовах здійснення політичної реформи роль політичних партій у розбудові демократичного, громадянського суспільства в Україні постійно зростає. Для партійної системи сьогодення в Україні характерною є значна кількість (158) політичних партій.

Природно, що в цих умовах Закон України «Про політичні партії в Україні», прийняття якого свого часу стало важливим кроком на шляху побудови демократії та багатопартійності в нашій державі, потребує подальшого вдосконалення і внесення змін.

Відповідно до ст. 6 Закону членом політичної партії може бути лише громадянин України, який відповідно до Конституції України має право голосу на виборах.

Громадянин України може перебувати одночасно лише в одній політичній партії.

Членами політичних партій не можуть бути:

- судді;
- працівники прокуратури;
- працівники органів внутрішніх справ;
- співробітники Служби безпеки України;
- військовослужбовці;
- працівники органів державної податкової служби.

На час перебування на зазначених посадах або службі члени політичної партії зупиняють членство в цій партії.

Політичні партії не можуть мати воєнізованих формувань.

Закон «Про політичні партії в Україні» закріпив цілу низку вимог до назви та символіки партій. Так, останні не повинні збігатись з назвою та символікою іншої зареєстрованої політичної партії; заборонено буквальне відтворення у символіці партії не лише державних символів України, але і символів іноземних держав.

Якщо говорити детальніше про діяльність політичних партій, варто зазначити, що відповідно до статті 4 Закону України «Про політичні партії в Україні» втручання з боку органів державної влади та органів місцевого самовряду-

вання або їх посадових осіб у створення і внутрішню діяльність політичних партій та їх місцевих осередків забороняється, за винятком випадків, передбачених цим Законом.

Законом передбачено заходи, які застосовуються до політичних партій у разі порушення ними Конституції та законів України: попередження про недопущення незаконної діяльності та заборона політичної партії. Політична партія може бути за поданням Міністерства юстиції чи Генерального прокурора заборонена у судовому порядку у разі порушення вимог щодо створення і діяльності політичних партій.

Діяльність політичної партії може бути заборонено лише за рішенням суду. Значена норма відповідає принципам міжнародного права, у згідно з якими примусовий розпуск або ж заборона політичних партій є мірами виняткового характеру і повинні бути результатом судового висновку про неконституційність цих партій. Будь-які такі заходи повинні ґрунтуватися на достатніх доказах того, що партія як ціле, а не тільки її окремі члени, переслідує політичні цілі, використовуючи, або готуючись використовувати, антиконституційні засоби. Той факт, що партія закликає до мирної зміни Конституції, не є достатнім для її заборони або розпуску.

Законом передбачено заходи, які застосовуються до політичних партій у разі порушення ними Конституції та законів України: попередження про недопущення незаконної діяльності та заборона політичної партії. Політична партія може бути за поданням Міністерства юстиції чи Генерального прокурора заборонена у судовому порядку у разі порушення вимог щодо створення і діяльності політичних партій.

Виходячи з цього формулювання підстав для заборони партії, можна було б стверджувати, що будь-яке, навіть незначне порушення партією встановлених цим Законом вимог щодо її діяльності, зокрема і в частині інформування про зміни у складі керівних органів у тижневий строк з моменту їхнього прийняття, може слугувати підставою для її заборони.

Політичні партії, як правило, мають свою програму, систему цілей, які вони активно пропагують та захищають, більш-менш розгалужену організаційну структуру, вони покладають на своїх членів певні обов'язки та встановлюють норми поведінки. Це дає змогу партіям стати могутнім чинником підвищення рівня організованості політичного життя. У тих суспільствах, де існує розвинута система політичних партій, діяльність яких базується на правових нормах, панує й політична стабільність. Суспільство за таких умов здатне цивілізовано вирішувати всі політичні проблеми, що виникають, використовуючи для цього різноманітні засоби, не боючись ані кризи, ані анархії.

Отже, політична партія — це об'єднання прихильників певної загальнонаціональної програми суспільного розвитку, яке утворюється для участі у виробленні та здійсненні державної політики, виборах органів влади, представництва в їх складі. Роль політичних партій у політичній системі сучасного суспільства полягає в тому, що вони являють собою первинні політичні інститути, знаходяться серед пересічних громадян, є своєрідними посередниками між народом, який реалізує за їх допомогою повноваження єдиного джерела влади, і державою як спеціально створеним та відносно відокремленим інститутом публічної влади.

УДК 347.451

ЩЕРБА О.О., студент 3 курсу
Науковий керівник – **КУЗЬМЕНКО Я.П.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
oleksandrserba@gmail.com

ОБМІН ЖИТЛА В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ СЬОГОДЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Відповідно до ст. 47 Конституції України кожен громадянин має право на житло [1]. Проте на сьогодні житлова проблема є чи не найбільш актуальною в нашій країні. Зростання цін на нерухомість, не видання банками кредитів на придбання житла, мінусова економічна криза, що негативно вплинула на розвиток економіки нашої країни та призвела до кризи в нашій державі, – всі ці фактори призвели до зростання злочинних проявів на ринку житла та унеможливлення придбання власного житлового приміщення. Саме тому обмін житловими приміщеннями набуває особливого значення в ситуації, що утворилася. Проте криза законодавчої системи України у цілому, не могла не торкнутися і житлового законодавства.

Основною проблемою інституту обміну житла в Україні є недостатня правова база, яка б регулювала ці правовідносини. Правові колізії у чинному законодавстві суттєві, вони потребують негайного усунення. Цивільний кодекс регулює відносини при укладанні міни та купівлею-продажом, а ось за обмін у Цивільному кодексі не йдеться. Він регулюється Житловим кодексом та Правилами обміну житловими приміщеннями. Тому прийняття нового Житлового кодексу вкрай необхідно для усунення суперечностей у цивільному та житловому законодавстві.

Від 31 січня 1986 р. набула чинності Постанова «Про затвердження Правил обміну жилих приміщень в Українській РСР», ці правила покликані регулювати порядок обміну, тобто процесуальні відносини, що виникають між фізичною особою та органом місцевого самоврядування. Юридичним фактом, що породжує ці правовідносини, є заява про обмін [2].

Перевагою обміну жилих приміщень є те, що обмін жилими приміщеннями може відбутися між громадянами, які проживають в одному або різних жилих будинках, розташованих як у даному, так і в різних населених пунктах. Обмін жилими приміщеннями провадиться без обмеження кількості учасників, крім випадків обміну частини жилого приміщення, при якому згода про обмін може бути тільки двосторонньою [3].

Юридичні тонкощі як і при інших операціях з нерухомістю, договір обміну повинен бути засвідчений нотаріусом і зареєстрований у БТІ. При цьому обмінювані об'єкти повинні або бути не приватизовані, або належати сторонам на правах власності.

Отже, підсумовуючи все вище вказане можна зробити такий висновок, що обмінюватися нерухомістю у сучасній ситуації, що складається у житловій сфері, набагато вигідніше та безпечніше, адже фінансовий ризик є невід'ємним супутником операцій з нерухомістю. Існує загроза стати жертвою шахраїв. Після отримання великої суми грошей від продажу квартири, не завжди можна вигідно та правильно вкласти їх у інше житлове приміщення. А при обміні не відбувається перехід права власності на об'єкти обміну, що передаються, а це лише своєрідний перерозподіл житлових приміщень. Тому при обміні ти не втрачаєш ніяких своїх прав.

Список літератури

1. Конституція України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 47.
2. Житловий Кодекс Української РСР чинний станом на 01.01.2017 р. ст. 89.
3. Постанова від 31 січня 1986 р. «Про затвердження Правил обміну жилих приміщень в Українській РСР» п. 3.

УДК 344.13.341.3

ВОВК А.В., студент 2 курсу

Науковий керівник – **ВОЛОШКОВА Н.В.**, канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Vovk@btsau.kiev.ua

WAR CRIMES AND INTERNATIONAL HUMANITARIAN LAW

War crimes have always been in the focus of international legislation attracting the attention of people of legal professions and the wider public. The numerous cases of war crimes are closely connected with the rights and freedoms of citizens. At present the issues in this branch of criminal law is relevant to the current situation in Ukraine.

War crimes are acts that are criminal and remain criminal, even though they are committed by individuals or groups at a time of war or armed conflict when acting under military orders. Acts such as murder, torture, ill treatment or slave labour of civilians, the murder or torture of prisoners of war, the killing of hostages, and the destroying of property or civilian settlements unnecessary, can all constitute war crimes. Members of armed forces, militias, or civilians who violate laws can be tried by international and national courts and military tribunals.

The 19th century saw several innovative attempts to codify the laws of war, among them the First Geneva convention (1864) in Europe and the Lieber Code (1863) in the United States. Further initiatives were taken to ban certain types of warfare in the Hague Conventions of 1899 and 1907 – for example, the bombardment of undefended cities. War crimes were defined by the Nuremberg Charter of the International Military Tribunal as «violations of the laws or customs of war».

The modern understanding of human rights formed after World War II. The culmination of this process was the proclamation of the Universal Declaration of Human Rights by UN General Assembly on 10 December 1948. The first article of the Universal Declaration of Human Rights states that all human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood. According to the fourth Geneva Convention of 1949, the ‘grave breaches’ of law are willful killing, torture or inhuman treatment, including biological experiments, causing serious injury to body or health.

Hostage taking during military conflicts and war has been a widely used practice to date. Hostages are defined by the International Committee of the Red Cross (ICRC) as “persons who find themselves, willingly or unwillingly, in the power of the enemy and who answer with their freedom or their life for compliance with the orders of the latter (the enemy) and for upholding the security of its armed forces”. Hostage taking has traditionally been employed to intimidate or extort an occupied population. In World War II, taking of civilians as hostages was often employed by the Nazis as a prelude to summarily executing

them. Hostage taking was specifically prohibited in the 1949 Geneva Convention which grew out of the Nuremberg Trials of Nazi war criminals. Further elaboration of the laws against hostage taking is found in the International Convention against the Taking of Hostages, a United Nations treaty signed in December 1979. According to Convention, signatories are obliged to secure the release of hostages held within their territories and ensure the hostage's return.

One of the manifestations of war crimes at different times was torture. Torture is considered to be the act of causing great physical or mental pain in order to persuade someone to do something or to give information. Torture is universally prohibited under international Humanitarian Law. The 1984 Convention for the Prevention of Torture states that “no exceptional circumstances whatsoever, whether a state of war or threat of war, internal political instability or any other public emergency, may be invoked as a justification of torture”. The Torture Convention is one of several international agreements that address torture. Legal constraints against the practice can also be found in the international Covenant on Civil and Political Rights; the Convention of the Rights of the Child; and the European, African, and Inter-American Conventions on Human Rights. The prohibition is especially applicable to Prisoners of War and civilians, but it extends even to common criminals. International law distinguishes between torture and inhumane treatment: the former frequently makes use of force with the intent to inflict pain to extract information from a detainee, while the latter is aimed at robbing a detainee of his dignity. Although most nations have laws forbidding torture, the practice is carried on routinely in many parts of the world. In many countries – especially in Latin America during the "dirty wars" of the 1970s and early 1980s – political and military leaders engaged in widespread torture enact Amnesty laws while they are still in power in an attempt to evade the legal consequences of their actions.

In times of war, the worst tortures suffered prisoners of war. A prisoner of war (POW) is a person, whether combatant or non-combatant, who is held in custody by a belligerent power during or immediately after an armed conflict. The International Committee of the Red Cross is mandated under Article 126 of the Geneva Convention to guarantee that POWs receive all the protections to which they are entitled. The convention also specifies that POWs must be placed in camps that do not jeopardize their health and safety; in other words, the camps cannot be located in areas where the inmates are exposed to conflict or aerial bombardment. At present the treatment of prisoners of war is regulated by the Third Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War.

УДК 34

ШОХАЛЕВИЧ Я.О., студент 3 курсу

Науковий керівник – **МОХОНЬКО О.О.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Elena_mohonko@ ukr.net

ТЕЛЕФОННЕ ШАХРАЙСТВО – СЕРЕДНЯ ЛАНКА МІЖ ЗЛОЧИННІСТЮ І КІБЕРЗЛОЧИННІСТЮ

Згідно зі статистичними даними, наведеними Національною поліцією, випадки шахрайства у сфері стільникового зв'язку трапляються дедалі частіше [1].

Передумовами збільшення рівня кіберзлочинності, та суміжних злочинів – є скрутне економічне та соціальне становище, стрімкий розвиток технологій пов'язаних з електронними обчисленнями, та загальна тенденція переходу на зберігання основних коштів на банківських рахунках.

Основною причиною такого збільшення популярності саме телефонного шахрайства обумовлене відносно низьким ризиком викриття злочинців, та простотою виконання злочину.

Також викриття злочинців ускладнюється ще, головним чином, через відсутність:

1. Узагальнень слідчої та судової практики;
2. Відповідних науково-обґрунтованих методичних криміналістичних рекомендацій;
3. Спеціалізації при підготовці слідчих в навчальних закладах, а також їх недостатньою підготовленістю до роботи зі специфічним видом доказової інформації, що виникає в результаті вчинення цих злочинів [4, с. 3].

Через велику диференційованість фабули злочину шахрайство за допомогою засобів зв'язку не можна віднести ні до кіберзлочинності, ні до класичної злочинності.

Найбільш очевидно, зв'язок телефонного шахрайства з кіберзлочинністю проявляється в тому, що телефони мобільного зв'язку по своїй суті і є кишеньковими комп'ютерами, і для попереднього зібрання інформації про потерпілого, хоч і не завжди, використовується інформація отримана під час аналізу соціальних сітей, та відкритих або закритих баз даних (наприклад: база даних клієнтів банків, чи інші реєстри осіб) [3]. Іншим аспектом яким можна пов'язати ці явища – є відсутність прямого контакту з жертвою (якщо кошти перераховуються на мобільний номер, або банківську картку).

Зв'язок же з класичним шахрайством виникає у методах обману – психологічних прийомах, які заплутують думки особи та пригнічують її волю (використання напівсвідомого стану особи, підсвідомих страхів та інстинктів) [2]. До того ж, зловмисники не завжди збирають інформацію про потенційних жертв, або, в дуже рідких випадках, використовують збір інформації який не передбачає використання мережі Інтернет, що виключає будь-яке використання електронно-обчислювальних машин (крім телефонів).

Кожна дія породжує протидію, саме тому далі ми розглянемо способи захисту від підступних планів шахраїв:

1. Інструктажі особового складу в органах досудового розслідування:

Переваги: збільшення ефективності органів досудового розслідування в попередженні та розкритті таких злочинів при невіданні суб'єктів злочину про попередження;

Недоліки: ізолюваність інформації стане причиною збільшення кількості потерпілих від злочинців;

2. Інформування населення через ЗМІ, проведення профілактичних бесід з певними категоріями осіб:

Переваги: підвищення поінформованості населення;

Недоліки: велика ймовірність підготовки зловмисників до нових умов;

3. Більш тісна співпраця держави з мобільними операторами та банками:

Переваги: збільшення ефективності та швидкості розкриття злочину;

Недоліки: тонка грань між безпекою громадян, та порушенням їх конституційних прав;

4. Повний перехід на безготівкові розрахунки:

Переваги: суттєве зменшення складів злочинів в яких передбачено особисте передання грошових коштів.

Недоліки: неможливість втілення за короткий час, на коштовні речі (прикраси, техніка тощо) цей метод не може ніяк впливати.

Як висновок: можна сказати, що в цей час, коли такі перепони як відстань, чи мовний бар'єр стає дедалі незначним, а готівка витісняється картковими розрахунками, соціальні явища (такі як злочинність) змінюються разом з людьми, і телефонне шахрайство це яскрава демонстрація відносно нового явища, що є показником змін, та супроводжує перехід в нову історичну епоху – інформаційну.

Список літератури

1. Пазиніч В. Мобільний як знаряддя злочину. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.npu.gov.ua
2. Кордуелл М. Психологія. А-Я. Словник-довідник / Пер. з англ. К.С. Ткаченко. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://klex.ru/6xa>
3. Митник К. «Мистецтво обману» – книга про соціальну інженерію (в тому числі про телефонне шахрайство). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://tululu.org/b46193/>
4. Семенов Г.В. Розслідування злочинів у сфері мобільних телекомунікацій. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://Ndkn.narod.ru>

УДК 811.161.2'282

КРИЖАНІВСЬКА А.О., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **МЕЛЬНИК Л.М.**, канд. політ. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ОСОБЛИВОСТІ ВЕСІЛЬНОГО ОБРЯДУ ЖИТОМИРЩИНИ: ТРАДИЦІЙНА СТРУКТУРА

Українське весілля завжди відзначалось урочистістю та вважалось одним з найпрекрасніших свят у національній культурі. Українці завжди вирізнялися своєю оригінальністю та нетрадиційними підходами, тому й весілля наших предків були надзвичайно насиченими та колоритними. Традицій та обрядів було на стільки багато, що в деяких регіонах весільна трапеза могла тривати тиждень. З особливою відповідальністю та пошаною зберігали весільні традиції і до сьогодні.

На Житомирщині ще існує стара традиція спочатку віддавати заміж старших дітей, і тільки потім молодших. У разі якщо хтось із молодших дітей виходить заміж раніше, ніж старший, це вважалось великою образою для старшого брата або сестри. Також за законами традицій України починати весілля серед тижня не можна, саме через це весілля проводяться у вихідні дні. Відомим звичаєм є той, згідно з яким наречена в найвідповідальніший день повинна мати на собі що-небудь нове, щось старе, блакитне і взяте в борг. Все це для того, щоб не втрачати зв'язок з минулим життям, але тим не менше з новими силами піти в нове. От тільки до чого тут, щось блакитне, – залишається загадкою. Як відомо в кожному звичаї є частка загадки, так що це не дивно. Незвичаною є і сама церемонія. Батько нареченої не “видає” свою доньку. Так історично склалося, що рівність і єдність була віковою традицією. Український наречений і наречена входять до церкви разом рука об руку, як добровільні і рівноправні чоловік та дружина. Є цікавий обряд вшанування батьків. Тих батьків, які одружили

єдину або останню свою дитину в сім'ї, в кінці весільної забави садять на віз, тачанку чи просто на лаву, вішають на шию вінки із квітів та з піснями возять містом чи селом. Це символізує сум та радість водночас. Також збереглася традиція, коли дівчині, яка виходить заміж «при надії», зранку мама перев'язує живіт рушником. Рушник здавна вважався оберегом. Тому в такому стані кращим захистом від злого ока для жінки вважається саме вишитий рушник.

Зазвичай, весілля закінчується обрядом покривання голови нареченої. Згідно з цим обрядом мати нареченого знімає фату з нареченої, розплітає волосся і одягає хустку. На Житомирщині зберігся обряд, за яким, наречений зістригає волосся нареченої до більш короткої довжини. Це символізує перехід дівчини в сімейне життя.

Отже, аналіз польових досліджень дає можливість стверджувати, що традиційне житомирське весілля охоплює як ритуальні аспекти власне української весільної традиції так і низку регіональних звичаїв.

Список літератури

1. Благослови, мати, на рушничок стати... // Українська родина: родинний і громадський побут / упоряд. Л. Орел. – К.: Вид-во ім. О.Теліги, 2000. – С. 157–222.
2. Шлюбно-весільні звичаї // Українознавство: посібник / уклад.: В.Я. Мацюк, В.Г. Пугач. – К.: Зодіак – ЕКО, 1994. – С. 223–239.

УДК 328.185

МУКОЇДА І.І., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **КРАВЦОВА К.М.**, канд. юрид.наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Mukoidainna1999@mail.ru

СВІТОВИЙ ДОСВІД ФУНКЦІОНУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНИХ ОРГАНІВ

Проблема функціонування спеціалізованих антикорупційних органів є актуальною в усіх країнах світу в тому числі і в Україні. Наприкінці ХХ століття світова спільнота визнала, що корупція є глобальною проблемою кожної країни, і з цією проблемою треба боротися. Результатом стало ухвалення цілого комплексу міжнародно-правових За останні роки рівень корупції в Україні виріс і вона стала однією з найгостріших проблем сучасності. Це негативне явище створює реальну загрозу безпеці, демократичному розвитку держави і суспільства, конституційному ладу.

Україна прийняла всеосяжну правову основу для боротьби з корупцією, а саме – Закон України «Про засади запобігання та боротьби з корупцією», до якого були внесені зміни в 2012 році, щоб забезпечити формування Національного комітету по боротьбі з корупцією. За законом мають декларувати свої доходи державні службовці. Крім того, антикорупційне законодавство регулює конфлікти інтересів державних чиновників і кримінальну відповідальність за надміру дорогі подарунки, гостинність тощо.

З точки зору міжнародних організацій у боротьбі з корупцією, головну роль відіграє правильно обрана стратегія і тактика діяльності державних органів, а також чітко окреслене коло органів, що займаються цією проблемою. В основу стратегії і тактики мають бути закладені як завдання, так і відповідні ресурси для їх здійснення. Зусилля мають бути спрямовані на виявлення широкомасштабних та замаскованих проявів ко-

рупції і створення умов для зацікавленості в цьому правоохоронних, судових органів та інших державних організацій. Однією із важливих умов цього є нерозголошення діяльності щодо виявлення та розслідування фактів корупції, а також ніколи не кидати тінь на всю структуру, де мають місце такі факти. Це забезпечить правоохоронним органам допомогу з боку чесних державних службовців.

Сучасний етап реформування державного управління в Україні відзначається посиленням процесів боротьби з корупцією, зокрема в частині вдосконалення нормативно-правового та інституційного забезпечення. Наприкінці 2014 р. Верховна Рада України прийняла пакет антикорупційних законів, якими передбачалося введення низки змін та новел до чинного антикорупційного законодавства. Одним із нововведень стало утворення Національного антикорупційного бюро України як спеціалізованого антикорупційного органу України.

Науковий підхід до процесів становлення, розвитку та вдосконалення спеціалізованого антикорупційного органу України є вкрай необхідний та перспективний. Тож пропоную розглянути зарубіжний досвід створення та діяльності антикорупційних органів в окремих державах з метою прогнозування ефективності роботи НАБУ та внесення відповідних коректив до нормативно-правового забезпечення його діяльності.

Практика роботи правоохоронних органів зарубіжних країн у цьому напрямі свідчить про те, що досконалість нормативно-правового забезпечення протидії та наявність ефективної системи протидії корупції на національному й міжнародному рівнях є однією з головних умов успішного подолання зазначеної проблеми.

Практичний досвід правових держав світу у сфері боротьби з корупційними злочинами дає змогу сформувати уявлення про основи передової національної антикорупційної стратегії, вироблення якої сьогодні необхідне в Україні.

Отже, для боротьби з корупцією низка країн вживає заходи організаційного характеру – створюють спеціалізовані установи, організації, метою діяльності яких є вироблення відповідної стратегії й тактики, розробка превентивних заходів нормотворчого й функціонального змістового наповнення. Проте необхідно, з огляду на актуальність проблеми, переглянути комплекс організаційно-правових та інших заходів на національному рівні з метою їхнього вдосконалення.

На мою думку, однією з головних складових формування й реалізації ефективної системи боротьби з корупцією є чітка взаємодія держав, насамперед, їхніх правоохоронних органів, спільна участь у заходах, ініційованих Організацією Об'єднаних Націй, Радою Європи, Інтерполом, Міжнародним валютним фондом, Світовим банком та іншими міжнародними інституціями.

УДК 342

КОПИЛОВА В.В., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **БРОВКО Н.І.**, канд. юрид. наук
dino.denikin@mail.ru

ФОРМИ ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Правова охорона Конституції є неодмінною умовою забезпечення її верховенства і стабільності, високо-ефективності дії її положень у всіх сферах життєдіяльності нашої держави.

Належний рівень правової охорони Конституції – необхідний атрибут правової держави, яка є найважливішим чинником побудови громадянського суспільства.

Правова охорона, як свідчить світова практика, здійснюється у різноманітних формах, головними з яких є конституційний контроль і конституційний нагляд.

Що ж становлять собою обидві форми, яке їх співвідношення. Це – давня проблема, і є різні погляди на її зміст та шляхи вирішення – від ототожнення обох форм до повного заперечення контролю за конституційністю законів. Основна відмінність між ними – в заходах впливу при порушенні Конституції, які можуть бути застосовані відповідними органами. Правова охорона здійснюється у різноманітних формах, головними з яких є конституційний контроль і конституційний нагляд. Основна відмінність між ними – в заходах впливу при порушенні Конституції, які можуть бути застосовані відповідними органами.

Сутність конституційного контролю полягає в тому, що відповідні органи можуть безпосередньо втручатись у діяльність підконтрольних органів, скасовуючи чи призупиняючи незаконні акти.

Основне призначення органів конституційного нагляду – повідомити про неконституційність прийнятого правового акту [17, с. 51].

Реальну політико-правову базу для впровадження конституційного нагляду в життя було започатковано Декларацією про державний суверенітет, де йшлося про поділ влади на законодавчу, виконавчу і судову. На основі цього положення Закон «Про зміни і доповнення Конституції Української РСР» від 24 жовтня 1990 року передбачив створення конституційного нагляду. В останні роки існування Радянського Союзу робились спроби вирішити цю проблему шляхом створення особливого органу, який би здійснював охорону Конституції СРСР – Комітету конституційного нагляду СРСР, який поєднував функції конституційного контролю і конституційного нагляду. Цей комітет був запроваджений у грудні 1988 року, реально сформований у квітні 1990 року і припинив свою діяльність у грудні 1991 року.

Світова практика знає кілька варіантів організації конституційного контролю. В одних випадках цю роль виконують спеціальні конституційні суди (Німеччина, Італія), в інших – загальні суди, особливо верховні (США, Японія). Який із варіантів найкращий – важко визначитись, це залежить від умов життєдіяльності конкретної країни. Зарубіжна теорія і практика надає перевагу судовим органам конституційного контролю, тобто конституційній юстиції і конституційній юрисдикції. Це цілком узгоджується з ідеєю поділу влад, з ідеєю панування права, що виключає або зменшує не тільки політичний, а й парламентський вплив на конституційну юстицію.

Розрізняють різні види й форми конституційного контролю;
попередній – тобто, коли нормативно-правовий акт ще розробляється й не вступив у законну силу;

наступний контроль – коли така перевірка здійснюється після прийняття акта.

За правовими наслідками контроль може бути:

обов'язковим;

факультативним.

За формою виділяють:

Абстрактний контроль – питання про відповідність певного акта Конституції розглядаються поза конкретними обставинами застосування даного акта. В цьому випадку орган конституційного контролю підтверджує конституційність акту або

позбавляє його юридичної сили. Цей вид контролю може бути і попереднім, і наступним.

Конкретний контроль – може бути тільки наступним, бо пов’язаний він з обставинами, що виникли в процесі застосування відповідного нормативно-правового акту.

В такому випадку сторона, справа якої вирішена або вирішується на підставі відповідного нормативно-правового акту, оспорує таке рішення, підтвердивши це тим, що акт, на основі якого вирішено справу, на її погляд не відповідає Конституції. Зазвичай такий контроль здійснюється при розгляді справи у суді.

Таким чином, конституційний контроль здійснюється, зокрема, органами конституційної юстиції (так званий судовий конституційний контроль), президентом у формі вето, парламентом, парламентаріями, урядом, органами прокуратури, омбудсменом у відповідних формах, шляхом здійснення ними повноважень, передбачених законодавством, а також народом у формі референдуму. Відтак можна запропонувати класифікацію елементів правової охорони конституції. За способом реалізації гарантії правової охорони Конституції можна поділити на прямі і опосередковані; за способом застосування – інституціональні і процедурні; за часом застосування – превентивні (попереджуючі, профілактичні) та репресивні (правоприпиняючі).

УДК 341.1

ЦЕПА Д.О., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **ДУЖА І.А.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
dashatsepa@gmail.com

УКРАЇНА, ГРУЗІЯ, МОЛДОВА: ШЛЯХ ДО ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Широковідомою рисою нинішньої Європи є інтеграційні процеси, які забезпечили розвиток країн Західної Європи. Утворення самого Європейського Союзу – це багатоетапний, заплутаний, непростий процес, під час якого перші країни-учасниці мали розв’язати гострі проблеми, які виникли у їх країнах у всіх сферах суспільного життя: економічна, політична, культурна тощо. Кожне нове державоутворення несе за собою наслідки, чи то негативні, чи то позитивні, тому варто розглянути євроінтеграційний процес як успіх для держави чи нову проблему.

Створення Європейського Союзу розпочалося під час підписання Римської угоди про Європейське економічне співтовариство (1957 р.). Західні країни після Другої Світової війни були роздроблені, «покалічені», тому це і стало одною із причин для створення Європейського Союзу. Країни об’єдналися з однією метою: відповідно до п.1 ст. 3 Лісабонського договору мета Союзу – підтримувати мир, свої цінності та добробут своїх народів. У той же час у ст. 2 цього договору зазначено, що Союз засновано на цінностях поваги до людської гідності, свободи, демократії, рівності, верховенства права та поваги до прав людини, зокрема осіб, що належать до меншин. Ці цінності є спільними для всіх держав-членів у суспільстві,

де панує плюралізм, недискримінація, толерантність, правосуддя, солідарність та рівність жінок і чоловіків [1].

Сучасний статус ЄС став результатом специфічної форми регіональної співпраці, що розвивалася разом із глибокою відданістю ідеалам демократії, прав людини та верховенства права, тому все дедалі більше країн на даний момент хочуть стати членами ЄС такі як: Україна, Молдовія та Грузія [1, 5].

27 червня 2014 року три країни: Україна, Грузія, Молдовія підписали угоди про асоціацію з Євросоюзом, але серйозною перешкодою для реалізації угод із ЄС виявилися внутрішні політичні та економічні проблеми цих країн.

У Грузії набрала чинності лише частина угоди – та, яка стосується торговельних відносин між Грузією та Євросоюзом. Однак грузинський бізнес вже працює на європейський ринок, а обсяг експорту до ЄС виріс як у товарному, так і у грошовому еквіваленті.

На відміну від Грузії, яка обрала безповоротний курс на євроінтеграцію, Молдова знову опинилася на роздоріжжі, підписання угоди про асоціацію з ЄС і запровадження Брюсселем безвізового режиму для молдовських громадян стали вирішальними подіями, які вплинули на результат парламентських виборів у країні. У Молдові немає суспільного консенсусу щодо зовнішньополітичного курсу країни, хоча більшість громадян і висловлюються на підтримку євроінтеграції. Існують також серйозні політичні сили і виборці, які віддають перевагу проросійському векторові, тому суспільно-політична полеміка між двома концепціями розвитку у розпалі.

Серед трійки країн, які підписали угоди про асоціацію з ЄС, Україна стоїть осторонь, адже збройний конфлікт на Сході країни забирає багато сил і коштів. Ці події знизили активність держави у питаннях імплементації угоди з ЄС, до того ж частина угоди про зону вільної торгівлі поки що так і не набрала чинності через те, що ЄС пішов на поступки РФ. Набрання чинності угоди про асоціацію мало спричинити збільшення потоку іноземних інвестицій до країни [3].

Взагалом, процес інтеграції об'єктивний – він передбачає добробут, безпеку й передбачуваність для Європи, економічні переваги й захист прав особистості. Пошук ефективного компромісу є найважливішим завданням європейської спільноти. Метою тривалих переговорів країн-учасниць є альтернативні шляхи європейської інтеграції, а також особливі стратегії для окремих держав, регіонів, культурних і національних спільнот. Труднощі подальшого розвитку могли б здатися непереборними, якби не успіхи, уже досягнуті в цьому проекті європейської інтеграції.

Тому сподіватимемось, що у скорім часі Україна, Грузія та Молдова стануть повноправними членами ЄС, переборовши усі негаразди.

Список літератури

1. Електронний ресурс – <http://ukrmap.su/uk-wh11/1298.html>.
2. Електронний ресурс – <http://www.kymu.edu.ua/vmv/v/05/krotjuk.htm>
3. Електронний ресурс – План дій Україна–ЄС // Загальний сервер Європейського Союзу: <http://europa.eu.int>.
4. Довідник з європейської інтеграції / Під ред. Чернеги О.Б. – Львів: Магнолія 2006, 2012. – 383 с.
5. Посельський В. Конституційний устрій Європейського Союзу. – К.: Таксон, 2005. – 280 с.

ТОВКАЧ О.В., студент 3 курсу

Науковий керівник – **ПАХОМОВА А.О.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ЗАХИСТ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В РАМКАХ УГОДИ TRIPS

Необхідність обговорення у межах ГАТТ питань, пов'язаних з охороною прав інтелектуальної власності, виникла у зв'язку зі стрімким поширенням у міжнародному торговельному обігу копій та аналогів товарів, які законно захищені патентами, товарними знаками, авторськими правами. Недостатня ефективність національних систем охорони прав інтелектуальної власності призвела до значних диспропорцій у торгівлі та використовувалась деякими країнами в протекціоністських цілях. Підробка товарів та послуг, перетворившись у міжнародний бізнес, стала охоплювати дедалі ширший спектр товарів, причому створених як у розвинених країнах, так і в країнах, що розвиваються. Ця практика стала причиною величезних фінансових втрат для промисловості ряду розвинених країн внаслідок недоотримання значної частини прибутку від експорту фірм-виробників оригінальної продукції.

Угода TRIPS є однією з найважливіших угод Світової організації торгівлі (СОТ). Необхідною умовою для вступу України в СОТ є обов'язкове виконання угоди TRIPS. Цю угоду світова спільнота визнала як правовий документ, що охоплює питання, пов'язані з охороною прав на ОПІВ, які розглядаються як товар.

Відповідно до вимог частини III угоди TRIPS, «захист прав інтелектуальної власності» країни-учасниці зобов'язуються забезпечити на своїй території дію таких процедур, які дозволяють здійснювати заходи, що запобігають порушенню законодавства в сфері охорони прав інтелектуальної власності та їх недопущення.

Стаття 41 угоди TRIPS зазначає, що законодавство кожної країни повинно мати норми, що дозволяли б удатися до ефективних дій, спрямованих проти будь-якого порушення прав інтелектуальної власності, зокрема й термінові заходи для запобігання порушенням і правові санкції на випадок подальших порушень.

Угода TRIPS передбачає захист прав інтелектуальної власності за допомогою адміністративних процедур, цивільно-правові способи захисту прав, а також карні процедури та штрафи, що їх можуть застосувати до порушників прав.

Подальше вдосконалення національного законодавства України здійснюється з урахуванням вимог цього важливого міжнародного нормативного акта.

У ст. 61 угоди TRIPS 1964 р. (розділ 5 частини III «Кримінальні процедури») зазначено, що засоби покарання за порушення авторського права мають передбачати позбавлення волі, штрафи достатні за розміром порівняно з іншими злочинами подібної тяжкості.

Порівнюючи норми Кримінального кодексу України з нормами угоди TRIPS щодо відповідальності за порушення прав інтелектуальної власності, можна констатувати, що Цивільний кодекс України передбачає недостатню відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності (максимальна – п'ять років позбавлення волі). Для порівняння: за крадіжку 5000 гривень передбачається позбавлення волі до восьми років. Водночас збитки правовласника в разі порушення прав інтелектуальної власності можуть бути в десятки, а то й у сотні разів більшими й таке порушення є тією ж крадіжкою.

Підсумовуючи, можна констатувати, що на сьогодні в Україні вже сформовані законодавча й організаційна системи, які прямо або опосередковано забезпечують захист прав у сфері інтелектуальної власності.

Список літератури

1. Цибульов П.М. Основи інтелектуальної власності: навчальний посібник. – К.: Інст. інтел. власн. і права, 2005. – 108 с.

УДК 343.1

ГРЕБЕНКО О.Є., студент 3 курсу
Науковий керівник – **ЩЕРИЦЯ С.І.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
grebenko1997909@gmail.com

ВТРУЧАННЯ У ПРИВАТНЕ СПІЛКУВАННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ СИСТЕМИ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Право особи на недоторканність особистого (приватного) життя особи є одним із фундаментальних прав людини, що визначається Конституцією України та міжнародними нормативно-правовими актами у галузі прав людини. Ніхто не може зазнавати безпідставного втручання у його особисте та сімейне життя, безпідставного посягання на недоторканність його житла, таємницю його кореспонденції або на його честь і репутацію. Кожна людина має право на захист законом від подібних втручань чи посягань.

Про те, у зв'язку із розслідуванням кримінального провадження, та на підставі ухвали слідчого судді, слідчий, прокурор може втручатися у особисте та сімейне життя особи, шляхом проведення негласних слідчих (розшукових) дій, якщо іншим способом отримати інформацію про протиправні діяння при розслідуванні кримінального правопорушення отримати неможливо.

Так, науковець В.Г. Уваров виділяє три слідчі (розшукові) дії, такі як: «аудіо-, відеоконтроль місця», «аудіо-, відеоконтроль особи», та «спостереження за особою місцем або річчю», які він об'єднує в одну універсальні слідчу дію, про те я вважаю за необхідне розтлумачити кожна із цих слідчих (розшукових) дій, так, вони можуть застосовуватися, як одна універсальна слідча дія, так і кожна слідча (розшукова) дія окремо, в залежності від складності розслідування кримінального провадження.

Аудіо-, відеоконтроль місця – це негласна слідча (розшукова) дія, яка полягає у здійсненні прихованої фіксації відомостей за допомогою аудіо-, відеозапису всередині публічно доступних місць, тобто суспільних місць, які не є володіннями окремих осіб, де особи перебувають серед інших людей, усвідомлюють це і не розраховують на конфіденційність перебування і спілкування там.

Аудіо-, відеоконтроль особи – це негласна слідча (розшукова) дія, яка полягає у втручаннях у приватне спілкування особи, яка проводиться без її відома на підставі ухвали слідчого судді, якщо є достатні підстави вважати, що розмови цієї особи або інші звуки, рухи, дії, пов'язані з її діяльністю або місцем перебування тощо, можуть містити відомості, які мають значення для досудового розслідування».

Спостереження за особою, річчю або місцем – це негласна слідча (розшукова) дія, яка полягає у пошуку, фіксації і перевірки під час досудового розслідування тяжкого або особливо тяжкого злочину відомостей про особу та її поведінку або тих, з ким ця особа контактує, або певної речі чи місця у публічно доступних місцях може проводитися візуальне спостереження за зазначеними об'єктами або візуальне спостереження з використанням відеозапису, фотографування, спеціальних технічних засобів для спостереження.

Враховуючи вищевикладене можна зробити наступний висновок: втручання у приватне спілкування є різновидом слідчих (розшукових) дій і в цьому аспекті характеризується системоутворюючою ознакою – спрямованістю на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у кримінальному провадженні. Здійснюється на підставі ухвали слідчого судді виключно у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів у випадках, якщо відомості про злочин та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб.

УДК 342

ДІДЕНКО В.В., студент 2 курсу
Науковий керівник – **БРОВКО Н.І.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
vadyapps557@mail.ru

УКРАЇНА НА ШЛЯХУ ДО ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ. ПРЕФЕКТ ЯК НОВЕ ЯВИЩЕ ДЛЯ КРАЇНИ

Децентралізація, саме про неї зараз так багато говорять в нашій країні, та що саме вона собою являє? Децентралізація – це процес передачі частини функцій та повноважень центральних органів влади органам місцевого самоврядування, тобто процес розширення та зміцнення прав і повноважень територіальних громад з одночасним звуженням прав і повноважень відповідного центру.

Децентралізація може розглядатись як цілеспрямований процес розширення повноважень органів місцевого самоврядування з метою: – оптимізації і підвищення ефективності управління суспільно важливими справами; – своєчасного та якісного надання всіх необхідних послуг громадянам у повному обсязі;

– найповнішої реалізації місцевих інтересів;

– створення розгалуженої системи місцевого самоврядування, за якої питання місцевого значення вирішуються представниками не центрального уряду, а територіальної громади [3, с. 14].

Загалом, проект децентралізації, що був представлений Президентом України включає в себе внесення змін до статей 118, 119, 132, 133, 140–144 Конституції України.

Особисто мене найбільш зацікавили статті 118, 119 Основного Закону, про які я хотів би розповісти. Адже переймаючи європейський досвід, а саме досвід Польща та Франції дані статті запроваджують нову для України посаду – посаду префекта.

Префект – це державний службовець якого призначає Президент України за поданням Кабінету Міністрів України та який є відповідальним перед Президентом України, водночас будучи підзвітним та підконтрольним Кабінетові Міністрів України [2].

Основними функціями префекта за вищезгаданим законопроектом є:

- здійснення нагляду за додержанням Конституції і законів України органами місцевого самоврядування;
- координація діяльності територіальних органів центральних органів виконавчої влади та здійснення нагляду за додержанням ними Конституції і законів України;
- забезпечення виконання державних програм;
- спрямовування і організація діяльності територіальних органів центральних органів виконавчої влади та забезпечення їх взаємодії з органами місцевого самоврядування в умовах воєнного або надзвичайного стану, надзвичайної екологічної ситуації;
- здійснення інших повноважень, визначених Конституцією та законами України.

Окремо в законопроекті прописується наглядова функція префекта: "Префект зупиняє дію актів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України з одночасним зверненням до суду".

Запропонований законопроект у порівнянні з чинною редакцією протиставляє префекта обласним та районним державним адміністраціям (далі ОДА та РДА відповідно). Виникає запитання, що є кращим для України та її населення: префект чи ОДА та РДА відповідно?

За нинішнім законодавством ОДА та РДА працюють як органи подвійного підпорядкування: як представники державної влади на місцях та як виконавчі органи обласних та районних рад. ОДА і РДА мають величезні штати працівників, значну кількість повноважень, які в ідеалі мають перейти до муніципальних органів, і загалом потребують немалих видатків. Для прикладу: у Держбюджеті на 2015 рік видатки на утримання ОДА всіх областей сягнули майже 3 мільярдів гривень [1, с. 72].

Запровадження інституту префектів вкрай важливе через функцію державного нагляду за діяльністю самоврядування, який ляже на плечі майбутніх префектів та їх апаратів. Адже за нинішнім законодавством органи місцевого самоврядування залишаються практично безконтрольними, так як загальний прокурорський нагляд скасовано законом "Про прокуратуру" в редакції 2014 року, а нового механізму так і не передбачено.

В умовах передачі органам самоврядування нових повноважень та перерозподілу бюджетних коштів та податків на користь муніципалітетів, виникає реальна загроза незаконних дій зі сторони народних обранців місцевого рівня. Функція нагляду переходить під повну відповідальність жителів територіальних громад. Тобто майбутні префекти уособлюватимуть чи не єдину наглядову інстанцію, за винятком жителів громад, яка контролюватиме аби обрані місцеві депутати та голови рад разом з виконавчими органами рад не виходили за межі закону та, зрештою, не порушували конституційні права і свободи людини і громадянина.

Та взагалі, чи потрібна Україні децентралізація, відповідь на мою думку є очевидною – так. Адже саме децентралізація призведе до покращення якості життя населення на місцях, до підвищення нашого з Вами рівня життя, саме тому, на мою думку, децентралізація є необхідною.

Список літератури

1. Давиденко К. Не керувати, а наглядати: як префекти замінять рай- і облдержадміністрації // Конституційний процес в Україні: політико-правові аспекти. – 201, грудень. – № 11–12.
2. Законопроект № 2217а "Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)".
3. Кресіна І. Вплив децентралізації на ефективність публічної влади // Віче. – 2015, червень. – № 12.

СЕРГІЄНКО Я.П., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **ЯРМОЛА О.В.**, канд. філос. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
sergienko.jana@yandex.ru

ПОХОДЖЕННЯ ФІЛОСОФІЇ ЯК ІСТОРИКО-ФІЛОСОФСЬКА ПРОБЛЕМА

Походження філософії є важливою проблемою до якої постійно звертаються як історики філософії, так і мислителі, що аналізують значення різноманітних форм суспільної свідомості на різних етапах розвитку людської цивілізації. Прийнято вважати, що перші філософські уявлення формуються близько середини першого тисячоліття до нашої ери у трьох культурних центрах стародавнього світу: Стародавній Греції, Стародавній Індії, Стародавньому Китаї. Як зазначав німецький філософ К. Ясперс (1883–1969) цій процеси відбувалися майже синхронно. Саме дві з половиною тисячі років тому відбулися кардинальні зміни, що призвели до формування сучасної цивілізації. Філософія як систематизована раціоналізована думка спричинила появу науки. Між наукою і філософією існує безпосередній зв'язок, який і сьогодні продуктивно породжує нові ідеї, концепції, є рушієм суспільного прогресу.

Для того, щоб зрозуміти наше сьогодення, визначити шляхи і напрямки якими найближчим часом буде рухатися людство, ми повинні звернутися до власних витоків. Культурна традиція, до якої належить Україна, головним чином ґрунтуються на здобутках культурного життя Стародавньої Греції, які через посередництво західної та східної частин Римської імперії були успадковані європейськими країнами. Тому виникнення давньогрецької філософії є проблемою до якої постійно звертаються сучасні європейські й, зокрема, українські мислителі.

Як зазначав відомий філософ О.С. Богомолів (1927–1983), існує як мінімум три причини, які зумовлюють складність дослідження перших кроків становлення античної філософії. По перше, неможливо однозначно визначити сам час виникнення філософії. Адже філософія не виникає на «порожньому» місці. Вона тісно переплітається із міфологічними, релігійними, мистецькими, протонауковими уявленнями. Тому ми не можемо чітко провести «межу», яка б відділяла ці уявлення. Наприклад, міф, є синкретичним утворенням, в якому поєднуються різноманітні світоглядні елементи. В діалозі Платона (469–399) «Федр» ми бачимо сам процес розмежування, який проте не завжди є однозначним: Сократ, спілкуючись із своїм співрозмовником, на прохання пояснити загальновідомі міфологічні сюжети, зазначає, що його більше цікавлять люди, а тлумачення «химер», «кентаврів», «горгон» та інших міфологічних істот він залишає «мудрецьам», у яких є для цього вільний час.

По друге, на думку О.С. Богомоліва, утруднює вивчення перших кроків філософії майже повна втрата текстів перших філософів. Відомі ж нам фрагменти, як правило важко скомпонувати у чіткому логічному взаємозв'язку. До того ж в них багато вставок пізніших авторів із власною інтерпретацією. Тому, тексти розуміються дослідниками по різному, а відповідно і по різному вони зараховуються або до філософських, або до нефілософських.

По третє, історики філософії, як представники різних філософських шкіл та традицій, по різному розуміють, що вважати саме філософськими поглядами. Так філо-

софська культура протягом двох з половиною тисяч років сформувала різні зразки філософствування: від тих, що чітко логічно побудовані (на зразок математичних концепцій), до тих, які іноді наближаються до літературно-мистецьких творів (Ф. Ніцше, Ж.-П. Сартр, А. Камю та ін.).

Якщо проблему формування філософської традиції перенести безпосередньо на вітчизняний ґрунт, то ми можемо побачити запеклі баталії українських мислителів: до сьогодні залишається дискусійною інтерпретація та реконструкція філософських поглядів часів Київської Русі. Так, наприклад, видатний філософ В.С. Горський (1931–2007), навіть запропонував використовувати для позначення відомої нам на сьогодні давньоруської спадщини поняття «філософська культура», яке включає не лише вербальні, а й невербальні пам'ятки.

Проте, не дивлячись на розмаїття поглядів дослідників, варто зазначити, що нові методи дослідження, залучення нових, раніше невідомих джерел розширює і уточнює наші уявлення про ранні етапи розвитку філософської традиції. Це дозволить нам краще зрозуміти місце і значення європейської (та, зокрема, вітчизняної) філософської традиції в історії світової культури.

УДК 34

ІВАХНЕНКО Б.О., студент 4 курсу

Науковий керівник – **КОВАЛЬЧУК І.В.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕСПЛАТУ ПОДАТКУ ТА ПОДАТКОВОГО ЗБОРУ

Відповідальність за умисне ухилення від сплати податків та зборів (обов'язкових платежів), встановлена ст. 212 Кримінального кодексу України (далі – ККУ).

Злочин передбачений ст 121 ККУ України можна вважати закінченим з моменту фактичного ненадходження до бюджетів чи державних цільових фондів коштів, які мали бути сплачені у строки та в розмірах, передбачених законодавством з питань оподаткування (тобто, сум узгоджених податкових зобов'язань), а саме – з наступного дня після настання строку, до якого мав бути сплачений податок, збір чи інший обов'язковий платіж, що вважається узгодженим і підлягає сплаті. Якщо закон пов'язує строк сплати з виконанням певної дії, то злочин вважається закінченим з моменту фактичного ухилення від сплати. Згідно п 2, 3 та 4 статті 212 ККУ кримінальна відповідальність посилюється відповідно до розміру коштів, які фактично не надійшли до бюджетів чи державних цільових фондів.

Також варто звернути увагу на те, що сплата штрафу як санкції до порушення зазначеного в ст. 212 ККУ не звільняє суб'єкта від сплати основної суми податків, зборів, інших обов'язкових платежів, від оплати яких умисно було ухилено. За ухилення від сплати податків особа може нести досить різну

відповідальність, починаючи з штрафу, сума якого від 1 тис неоподаткованих мінімумів (17 000 грн) і закінчуючи ув'язненням до 3-х років з можливою конфіскацією майна задля сплати боргу.

Головною проблемою притягнення до відповідальності за несплату податків в Україні є те, що «дрібні» не офіційні доходи дуже легко приховати від держави як

юридичним так і фізичним особам. Держава в лиці відповідальних органів просто не в змозі слідкувати за кожним платником податків в Україні. Звичайно ж декларації змінять цю ситуацію в кращу сторону, але чи в змозі вони повністю попередити вчинення злочину передбаченого статтею 212 ККУ? На мою думку ні. Кожного платника податків на території України перевірити просто фізично неможливо. Покращити цю ситуацію можна збільшивши престижність професії податкового інспектора шляхом збільшення їх заробітної платні. Люди будуть більш відповідально ставитися до своєї роботи тому що будуть більше цінувати свою роботу. Збільшення штату податкових інспекторів призведе до більшої кількості як планових так і непланових перевірок, що в свою чергу насторожить власників юридичних осіб та змусить їх більш відповідально ставитися до сплати податків. Також необхідно удосконалити законодавство, в частині яка регулює відповідальності податкових робітників за порушення своїх робочих зобов'язань, та зробити покарання за хабарництво більш суворим.

УДК 332.330

ЯРМОЛЕНКО Н.О., магістрант

Академія праці соціальних відносин і туризму

Науковий керівник – **НАСТІНА О.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

СВІТОВИЙ ДОСВІД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ЗЕМЛІ ТА МОЖЛИВІСТЬ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

У більшості зарубіжних країн в останні два століття трансформація земельних відносин здійснювалися еволюційно, завдяки чому це позитивно позначилося на соціально-економічних основах суспільного устрою. Земельні відносини змінювалися відповідно до економічної практики, а іноді під впливом чинників зовнішнього ринку. Методи регулювання земельних відносин, як правило, спрямовувалися не на руйнацію існуючих моделей, а на їх удосконалення.

Так, різні країни світу широко використовують практику запровадження обмежень на ринку сільськогосподарських земель залежно від географічних особливостей, історичних, правових і культурних традицій, а саме: розмір землеволодінь; обмеження для іноземців; переважне право на купівлю земельної ділянки; територіальні обмеження; орендні відносини; корпоративні обмеження; зміна призначення.

Обмеження, пов'язані з розміром земельних ділянок (як мінімальним, так і максимальним), є важливим засобом запобігання як фрагментації земель, так і надмірної концентрації землі у одного власника. Такі обмеження більш характерні для країн з перехідною економікою та для країн з обмеженою кількістю земельних ресурсів і встановлюються на муніципальному або регіональному рівні.

Аналіз стану регулювання ринку землі у різних країнах дає можливість дійти висновку про те, що законодавство та право зарубіжних країн надає важливого значення участі держави в регулюванні ринку земель. Гарантії та захист права приватної власності на землю закріплені в законодавстві цих країн шляхом встановлення складних процедур її відчуження; контролю за використанням земель та земельним обігом; здійснення перерозподілу земель, що використовуються, між землевласниками в цілях підвищення ефективності використання земельних фондів; встановлення відповідних обмежень щодо продажу земель сільськогосподарського призначення; неподільності

сільськогоспо-дарських земель, недопущення їх надмірної експлуатації тощо. Тому, доцільно врахувати європейську та світову практику правового регулювання ринку земель, адже в нашій державі на даний час простежується недостатня розробленість правових основ обігу землі, недосконалість усієї сучасної системи законодавства яке регулює дані відносини, що є фактом який стримує розвиток земельного ринку в цілому.

В Україні сьогодні, орендована земля сама собою є найбільшим капіталом, адже не треба купляти землю за чималі гроші і «прив'язувати» себе до неї: витратити кошти на обробіток, техніку, покращення родючості ґрунтів.

Таким чином, опираючись на вітчизняний та світовий досвід можна зробити висновок, що регулювати ринок земель набагато ефективніше, ніж витіснити його в «тінь». Законодавство багатьох країн передбачає існування системи обмежень обороту земель сільськогосподарського призначення, залежно від економічної чи соціальної ситуації в кожній країні, що дає можливість швидко адаптуватися до змін, що відбуваються на світовому ринку.

ЗМІСТ

Барбарук О.В. Правові аспекти органічного виробництва в Україні.....	3
Діденко В.В. Cybercrime: main concepts and categories	4
Севериненко Д.В. Кримінологічна характеристика та попередження злочинності засуджених в місцях позбавлення волі	5
Врублевський І.О. Реалізація спільних проектів як оперативна форма співробітництва територіальних громад.....	6
Даневич О.С. Об'єднання співвласників багатоквартирного будинку: переваги та недоліки.....	8
Бурлаченко Е. Правовий статус інтерполу	9
Діденко В.В. Демократія – ідеал чи крах?.....	12
Хворостяний Б.В. Роль суду в житті суспільства.....	14
Мукоїда І.І. Проблеми визначення складу правовідносин у системі права України	15
Мельниченко О.О. Проблеми правозастосовчої діяльності та шляхи їх подолання.....	16
Цепа Д.О. Cultural property law: principles and trends	18
Гриб К.О. Правове регулювання діяльності та структура політичних партій	20
Щерба О.О. Обмін житла в Україні: проблеми сьогодення та перспективи розвитку	22
Вовк А.В. War crimes and international humanitarian law	23
Шохалевич Я.О. Телефонне шахрайство – середня ланка між злочинністю і кіберзлочинністю	24
Крижанівська А.О. Особливості весільного обряду Житомирщини: Традиційна структура	26
Мукоїда І.І. Світовий досвід функціонування антикорупційних органів	27
Копилова В.В. Форми здійснення правової охорони конституції України	28
Цепа Д.О. Україна, Грузія, Молдова: шлях до євроінтеграції	30
Товкач О.В. Захист прав інтелектуальної власності в рамках угоди TRIPS.....	32
Гребенко О.С. Втручання у приватне спілкування як елемент системи слідчих (розшукових) дій.....	33
Діденко В.В. Україна на шляху до децентралізації. Префект як нове явище для країни.....	34
Сергієнко Я.П. Походження філософії як історико-філософська проблема.....	36
Івахненко Б.О. Відповідальність за несплату податку та податкового збору	37
Ярмоленко Н.О. Світовий досвід правового регулювання ринку землі та можливість його використання в Україні.....	38